

காவுகொள்ளப்பட்ட வாழ்வு

முதலாய கவிதைகள்

றஷ் மியினுடையவை

காவுகொள்ளப்பட்ட வாழ்வு
முதலாய கவிதைகள்

றஷ்மியினுடையவை

எக்ஸில் வெளியீடு

Title: KAAVU KOLLAPPADDAVAALVU
MUTHALAYA KAVITHAIKAL
(Tamil Poems)

Author: A.M. Rashmy

Copyright: Author

First edition: 2002

Published by: Exil,
27 Rue Jean Moulin,
92400 Coubevoie, France.
E-mail: exilfr@aol.com

Cover Painting: Lu Hsien-Ming
Curtsey: Human Rights Posters Diary-
Taiwan Association For Human Rights

Cover design &

Printing: Moontravathu manithan Publication
37/14, yauxhall lane, Colombo-02
email-3man@slt.lk

Pages: 105

Price: Rs.150.

வாப்பா யாசீன் பாவா அஹ்மத்
உம்மா Bத்றுன் நிசா
இருவருக்கும்

என் . ஆத்மா -

நவீன தமிழ்க் கவிதையையும், கவிஞர்களையும் எனக்கு அறிமுகப் படுத்திவைத்தவர் . இன்றுவரை எனது ஒவ்வொரு கவிதை தொடர்பாகவும் தனது கருத்துக்களை என்னிடம் முன்வைத்து என்னை எழுதத் தூண்டிக்கொண்டிருக்கும் சினேகிதன்

சோலைக்கிளி -

எனது வாசிப்புத் தளத்தை பரந்துபட்டதாகி, எனது அடித்தளங்களில் உரங்கொடுத்தவர்

சிராஜ் மஸ்ஹூர், ஹஸீன் மற்றும்

எம் .ஐ. எம் .றஊப் -

பல்வேறுபட்ட கலைவடிவங்கள் பற்றியும் என்னோடு கருத்தாடி, கவிதைகள் தொடர்பாக என்னோடு விவாதம் செய்து வருபவர்கள்

சேரன், ஓளவை, ரேவதி, மு.பொன்னம்பலம்,

தியாகராசா கேசவன் இன்னும் தேவஅபிரா -

என் கவிதைகள் தொடர்பான விமர்சனங்களை என்னிடம் முன்வைத்தவர்கள்

எம் .பௌஸர் -

அனேகமான மூன்றாவது மனிதன் இதழ்களில் எனது கவிதைகளை வெளியிட்டு என்னை ஊக்கப்படுத்தி வருபவர் . ஒரு சகோதரனைப்போல் என்னை நேசிப்பவர்

எம் .கே. எம் .மன்சூர் -

பலவழிகளிலும் இவரின் உதவி மனங்கொள்ளத்தக்கது. இந்தத் தொகுப்பு வெளிவருவதில் இவருடைய பங்கு கணிசமானது

திருமாவளவன் - சுமதி குடும்பத்தினர் -

இவர்கள் இல்லையென்றால் இப்போதைக்கு இந்தத் தொகுப்பு சாத்தியமில்லை. என்றென்றைக்குமாக என் நினைவில் நிலைத்தவர்கள்

சுலைச் செல்வன் மற்றும் லக்ஷ்மி -
எனது நன்றிக்கு உரித்தானவர்கள். இந்தத் தொகுப்பை
வெளியிடும் எக்ஸில் வெளியிட்டகத்தினர்

சரிநிகர் -

(சேரன், சிவகுமார், எஸ்.கே.விக்னேஸ்வரன்,
எம்.கே.எம்.ஷகீப், ஸ்டீபன் பரமேஸ்வரன்,
என்.சரவணன், சி.செல்வராஜா, ரேவதி,
பிரியதர்ஸினி, நோபட் பெர்னாந்து,
ஜேசுதாசன் சில்வெஸ்டர்)

சரிநிகரில் வடிவமைப்பாளனாக நான் பணியேற்ற பின்னர்
எழுதப்பட்ட கவிதைகள் தான் இத் தொகுதியில்
இடம் பெறுகின்றன. சரிநிகர் பத்திரிகையின் -
படைப்பிலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடுகொண்ட நண்ப,
நண்பியரோடு பணியாற்றக் கிடைத்த - சூழல் எனது
கவிதையாக்கத்தில் மிக்க பாதிப்பை ஏற்படுத்தி உள்ளது.
கவிதைகள், இன்னும் வேறு கலைவடிவங்கள் பற்றியும் அங்கு
கற்றுக்கொண்டதுதான் அதிகம். எனது கவிதைகளைப் பற்றி
மற்றெல்லோரையும் விட சிவாவும், விக்ரியும், ஷகீபும்
அதிகம் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டவர்கள்.

எனது கவிதைகளை வெளியிட்ட இதழ்கள் -
சரிநிகர், மூன்றாவது மனிதன், எனவே இனி, களம், உயிர்நிழல்,
எக்ஸில், புலம், சுவடுகள், இன்னும் ஒரு காலடி.

இப்போது என்னை ஒரு கடனாளிபோல உணர்கிறேன்.

றஷ்மி

#178, old police station road
akkaraiyattu -01 (32400)
sri lanka.

arashmy@hotmail.com

20010916 காலை 10.08 மணி

வலிந்து இமைபொத்தி
புலன் அயர்த்தி
உறங்கும் முனைப்பில் தோற்று,
கூரையில் காற்றுக்கு ஆடும் ஏதோவொன்றை
பிரக்ஞையற்று வெறித்திருப்பேன்.

ஆவர்த்தனமொன்றின் வழியே
மேவி உன் நினைவெழுவதும்,
முகஞ்சிவத்துப் புடைத்தே நரம்பெழும்ப
வாய்ப்பொத்தி விம்மி நானழுவதுமே
விதிப்பென்றாயிற்று இன்றின்.

அகன்று விரிந்துள்ள ஆகாயமும்,
ஒருகோடி வெள்ளிண்சிகளும்,
சொட்டு நிலவும்,
தூவானத்திற்காய் அடைத்துவைத்த யன்னலூடு
தடைப்பட்டுப் போயுள்ளன எனக்கு.

இறுகிக் கோர்த்த விரல்கள்
இருபதிலிருந்தென் பத்தையும்
உருவிப் பிடுங்கநான்,
பரஸ்பரம்
ஒருவர் சூட்டை
ஒருவர் இழந்தே பிரியவிழைகையில்
தோளில் தலை கிடத்தி நீ
விம்மி,
விம்மித் தணிய - நீருறி
விழி நிறைய,
கலங்கிற்றே அவ் இரவின் இருட்டும்,
அதே...
அதேயிருட்டே இன்றும் இச்
சதுர அறையுள் சூழக் கவிந்துள்ளது.

அரைகுறையாடை அழகிகளில் விரகித்துக்
காந்த - உள்ளே ஒரு தீ,
பல நூறு பரிவலுக்கொண்டே ஓடும் என்
இரத்தச் சூட்டில் வாய்வெந்து சாகும்
நுளம்புகளும்,
உயிரோடு தோலுரிக்கும் உன் நினைவுகளும்
நானுமாய்
நகர வாழ்வின் வயதுபோகிறது.

அங்கு நீ எப்படியோ?

19960201 இரவு 11மணி

உன் திக்காய் உந்தியெனை
உயிர் பொசுக்கும் அகவிசைகள் ஏதுமற்று,
விழுங்கியனைப் பசி தீர்க்கும் வெறியொடு - நுரைத்தே
பிரவகிக்கும் உள்ளிழந்து,
ஆழக்குமுறும்,
குமுறிக் கொந்தளிக்கும்
மனமின்று பெற்றேன்.

கவலையுங்
கொடிய சோகமும் நெஞ்சழுத்தப்
பாரமாகி மனமும்,
உயர
உயரவாகிப் பறந்தலையும் நிலையிழந்தேன்.

கனவும்
பிறகான, சொப்பன ஸ்கலிதச் சுகமும் வாய்க்குந்
தூக்கம் இன்று இனிக்கிட்டா
என்பதையும்,
வாழ்வு
கொடிய தன் கரங்கொண்டென்
முற்றாய் பிஞ்சு விலாவென்புகளை
ஒன்றுள் ஒன்று நெருங்கி நுழைய
நெருக்கத் தொடங்கி விட்டதாயும்
உணரலுற்றேன்.

ஊவுறையும் நினைந்தமுது இன்பறப் போதுமான
காதலையும்,
இதுவரையும் பெயரிடப்படாத நேசத்தின்
சிலிர்ப்புக்களையும் மேவி
மேவிப் பின்தள்ளி மேலெழுந்து கொல்லுஞ்
சோகத்தின் இடையிருந்தும்
நாளாசு சூரியன் விழுத்தும் என் நிழலும்
றெக்கை கொள்ளுமென நம்பிப்போய்
விழுகிறேன் பாயில்.

ஒருவேளை -
நாளைய என் கவிதையும்
இவ்வாறே முடியுமோ, என்னவோ?

19960321 இரவு 12.45மணி

சார்ஜன் தனசிங்ஹவுக்கு

ஊடாடி, நீ வந்து
உனை மலர்த்த உள்ளொங்கும்,
மிக
மிகவும் மோசமாய்க்
காதல்வயப்பட்டேன் எனதன்பே.

இம் மெல்லிதயம் துடித்ததிரந்த
அதிரவு போதும்,
தளம்பிக் கடலும் வெளியாகிச் சிந்த- உலகின்.

விழியொன்று பார்க்க,
வேறொன்றைப் புலன் உணர,
எல்லோருஞ் செத்து- யாவும் அழிய
எனதுலகில்
நூறாய்ப் பல் நூறாய் நிறைந்தாய்
நீ, நீ, நீயாய்.

கிறங்கி
விழிசெருகி, அதிமனிதன் நிலைக்காக்கி
ஒரு கோடிக் கவியெழுதிக்
காட்ட - நீ ரசிக்க
உலகத்து ஏக கவி நானாக
அவாவித்தானிருந்தேன்.

இருந்தென்ன.

வெறுப்பும்.

வெறுமையுஞ் சோர்வுங் கொண்டதுமாய்

ஆகித் துவள மென்மனமும்.

குடிவெறியில் என் செவிபிடித்தே வீசி

இவ் உலகின்வாசியாய் மீளவுஞ்செப்தான் அவ்

வேற்றுமொழிக் காவற்காரக் குஞ்சுரன்.

ஒரு கோடிக்க் கவிதைகளோடு

மகாகவியொருத்தன் மரித்துப் போனான்.

19960515 இரவு 12மணி

ஆண்டவ

வருத்திச் சாக்கொல்லும் திகில் ஏவி.
மிரட்டக் கனவனுப்பிக் குலைத்தே
உறக்கத்தையும்
கனவூடே,
இப் போர்த்தீவில் நித்தஞ் செத்த
மீதிக்குத் தீதுசெய்ய
அந்நியர்களைச் சாட்டினாய்-
பலவீனன் என்மீதே நீ இன்று என் ஆண்டவ!

உறுமித்,
தடுப்பில் ஜீப் நிற்க
பாய்ந்தே-
தட்டித்
தடதடவெனக் கதவுடைத்து
மிரட்டித், தூஷணங்கூறித் துவம்சஞ் செய்தே
அள்ளிப் போயினர் தண்ணிபோட்ட
அவ்
ஆயுதந் தரித்தவர்கள்:
இரவெலாம் பலமுறை.

கரைந்து நிலவுருகிக் கசிய,
அதிலூறி- மினுங்கத் தென்னையும்
இருளில் அசைய ஏதோ
அறைந்து,
இறுகச் சாத்தி யன்னல் கொழுக்கியிட்டுப்- பின்
தள்ளிப் பார்த்தொரு தடவை
வந்தே,
குறுக்கி உடற்பரப்புங் குறைய,
ஒடுங்கிப்
பயத்தில் சாய்கிறேன் சுவரில்.

அருகே, இங்கற்ற ஆழ்ந்த கண்ணயாவில்
அவனும்
நரி விரட்டிச் சிரிக்க,
நீண்ட விழிப்பின் சோர்வில்
எக்கணமோ புலையரத்
தூங்கிப்போனேன்.

இனிக்
கனவுகள் மெய்ப்பட
நானுள்ளிடம் இறைஞ்சப் போவதில்லை.

19960522 இரவு 3மணி

சூரியனாய்க் கூப்பெய்தி
இவனுமினி
வான்நோக்கித் தாவவென்றே
எம்பேன்.

எம்பாது,
எகிறிச்
சாக்குழி தாண்டியெழும் என் சீவன்
அடங்கித் தணிந்து
அமுந்தியே சாகட்டும் என்னுள்ளே.

தாழாது அமுது நிறங் கண்கலங்கி,
அது மறைக்க:
தூசியிலும், அப்பாவிப்
பூச்சியிலும் பழிபோடல் தேவையிரா
எவர்க்கும் இனி.

உங்கள் கனவெல்லாங் கைகூட
நானாக நலமடித்து என் உள்ளை,
உங்கள் முன்
உங்களில் ஒருத்தனாய்ச் சமைந்துள்ளேன் காண்க.

இனியென்ன,
பூப்பூத்த வானும்
நிறைமாத நிலவும்
காமம் கிளப்பிப் போய்ப்
புணரெனக் கிளர்த்தும் இம் மாரித்துகளின் இதழும்
வரழ்வும்
எனக்கில்லை - வீண்.

உங்களில் யாருணர்வர்?
நொடிக்கு ஒரு நூறுமுறை
அறுபட்ட கோழியொன்று
பதறித் துடிதுடித்துச் செத்தே பின்
மீள உயிர்ப்பதை - சாகவென்றே.

19960709 மாலை 6.30மணி

மோகித்த துயர்மிகு கொடுமிரவு

இன்றி- உனதருகாமை,
பிரிவின் துயரில் அள்ளுண்டேன்.
அள்ளுண்டும்,
இக் குளிர்மிகும் மழையிரவில்
அடங்காத் தினவெடுத்துக் குறிவிறைக்க,
மிகவுந்தான் மோகவயப்பட்டுப் போனேனடி.

இலவம் பஞ்சிலும் இலேசான
உன்
மென்விரல்கள் கோத என்றென்
மயிரச் சிம்பிகளும் சிலிர்த்தனதான்.

நாணி முகஞ்சிவந்து கூசிக்
காற்றும் வெளியேற,
இருளறையில்
வியர்வை மிகப்பெருகிப் பிசுபிசுக்க
வெறுந்தரையில் கிடந்தே
நான் நெளிந்தேன்.

அன்பே. எனதன்பே-
முன்னே,
ஆளுயர யன்னலில் பனிபடியக்
கசிந்தொழுகும் இந் நிலவின் காலிப்பை
என்னவென்று நீயுணரல் கூடுமங்கு?
என்போல உனக்குமது
கனன்று தீயெரியுங் கோளமென்று ஆயிடுமோ?
அன்றி.
சினந்து கொடுஞ்சொல்லால் ஒறுக்க
உனை உன் சுற்றமும்,
என்னால் இந்நேரம்
அழுது நீ கரைதல் கூடுமோ?
அழுது நீ கரைய,
வீணே இலைகளுக்கு நெய்யிட்டு
நிலா வழிந்து வீணாமோ?

இரண்டாகக் கூறாக்கிக் காலமும்
இட -
அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்
உன்னையும் என்னையும்,
நம்மதும்
உன்னதும் என்னதும் இறைச்சியை
பச்சையாய்
பச்சைபச்சையாய்த்
தின்னத் தலைப்பட்டவர்களிடையே விட்டு
நீங்கியுனைத் தனியே துயருற்றேன் கண்ணே...

நம்பியிரு,
உனது ஒற்றை நான்தான் -
அது,
நானேதான்.

19961015 இரவு 8மணி

சிங்களத் தீவு

பஞ்சப்பொதி இறுகிப்
பாறையென்றாகுக- மனமும்
பாறையென்று ஆகுக.

தசையின் நாங்கள் எல்லாம் விறைத்தே
கல்லென்றாகி வன்மங்கொள்க.

வரண்டே - நீரிழந்து கண்
நீர்ச் சுரப்பியெல்லாம் பயன்றூப்
பதாங்க அங்கமென்றாகி அழிக.

அச்சத்தில் உறைகிற ஆத்மாவும்,
பயத்தில்,
வெல வெலத்தே - நடுங்கி
உதறுங்
காலுங் கையும் யார்க்கும் வேண்டாமினி.

முறுக்கான முட்கம்பி உள்ளிறங்கிப் புண்ணாக்கும்,
நோவெடுக்கா குதவழியே
எல்லோர்க்கும் வாப்க்கட்டும்.

கொச்சிக்காய்ப் புகைக்கொன்றும் சா நேரா.
முகஞ் சிவந்து வீங்கி
நரம்பெழும்பத் தும்முதலும்
தும்மித் துன்புறலும் புதிதல்ல...
சா நேரா.

வெட்ட வெட்டத் தளைக்கிற குறியொடு
ஆண்களும்,
பெண்மகவெலாம் - ஒரே போதில்
நாலைந்து பேர் புணர
வன் புணர்ச்சிக்கியைபான் யோனியோடே
இனியெழுக.

இருளில்
ஆரத்தமுவி
இறுக்கியெல்லாம் முத்தமிட்ட காதற்பெண் பற்றியதான
உங்கள் உணர்வுகள் மரத்தே அழியட்டும்.
யாரிலும் யாரும் அதிகம் அன்பு செலுத்தேல் -
யாரும் யாரிலும்.

அன்னையே பிதாவே...
உங்கள் அருமந்த மகவென்னைத்
திரும்பச் செய்யுங்கள் - இதோ.
அப்படியே திரும்ப...

19970226 இரவு 11மணி

நா இழைத்த துயர் பற்றியதான இரண்டு கவிதைகள்

கவிதை ஒன்று: புடையனுக்கு உனது நாக்கு

புடையனின் நாக்கு -
கிளைவிட்ட.
இரத்தப் புடையனின் நாக்கைப் பற்றிச் சொல்வேன்.

வாய்க்குழியுள்
மேலுங் கீழுமெனப்
பதினாறுசோடிப்
பற்களின் காப்பில்
மனிதர்களுக்கு இருக்குமே நாக்கு
என்பற்ற நாக்கு
அதுபோலத்தான் புடையனதும்.

அவையே -
புரட்டி உணவையும் அரைக்கவென்றே
பற்களுக்குள் தள்ளிவிடும்
சுரந்து உமிழ்நீரையும்
கூழாக்கிச் செரிப்பிற்கு இலகு செய்யும்.
கொடுப்புப் பற்களுள் கிண்டி, சிக்கிய இறைச்சியை
விடுவிக்கும்.

இனிப்பும் கசப்பும்
புளிப்பும்
துவர்ப்பும் உறைப்பும் அவையொன்றும் அறியாததல்ல.

பிதுக்கி அதையும்
கீழும் மேலுமான உதடுகள் நனைய நக்கி
ஈரங்காட்டல் இயலும்.
கூடவே -
விழிசெருகப் பார்த்தால் அதுவுன் காமம் சொல்லும்.

நஞ்சொன்றும் புலப்படாது.
தேனொழுக -
வார்த்தைகளை வடிவமைக்கும்
நாவைவிட அது நன்றே.

நாவோடு நாப்பிணைய இடப்படுமே முத்தம்
அது தோற்க -
மானிடப்பெண் கிறங்க முத்தமிடலும் முடியும்.

சொல் -
உனக்கு என்போல் நாவில்லைத் தானே?
வேரோடு
பிடுங்கி மண்ணுதறி
கொளுத்தும் வெய்யிற் கொதிமணலில்
வீசிய இளங் கொச்சிச் செடியென்றே என்முகமும்
வாடிக் கறுத்தே வதங்கிச் சுருளச் செய்யவொன்றும்
மனித நாக்கிற்கு இயலாதே -

உன்னது புடையனின் நாக்குத்தானே!

கவிதை இரண்டு:

தப்பியோட விரும்புவனின் கவிதை

என்னைத் தனியேவிடுக
இந்தப் பிணி தொற்றி உன்னையும்
பீடித்தல் தகா -
விட்டு என்னையும் நீங்கித் தூரமாகு.
ஆற்றி ஆறுந்துயர் இதுவன்று:
இது ஆளை அரிக்குந்துயர்.

நான் அங்கஹீனன்
எனக்கின்று கைகள் இல்லை.
இதோ இந்தக் கால்களும் என்னுடையவையல்ல.
என்பும்,
தசையின் நார்களும் நரம்பும் செயலிழந்து
கையையும் காலையும் போலுள்ள இவையும்
உதவாது போயுள்ளன - அறவே.
அனல் தகிக்கும் அவ் வாய்ச்சொல்
எனைக் கரிக்கச்
சாம்பராய் நானுதிர்ந்து போயே போகும் வரை
அழவும். அழுந்தவும் விடு என்னை
நீ போ.

செந்தணலில் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு ஒன்றென்
மென் மனதை -
தாறுமாறாய்க் கோலிட்ட துயரை.
கொடுத்துயரை நீயறிய .
நெஞ்சு பிளந்தே
பாரென்று நான் தரினும்
நீயறிதல் அறிதல் இயலாதே.

போ நண்பா நீ.
ஒருகோடிக் கண்ணாடிகளை 'கலீர்' எழுப்ப
உடைத்தே நொறுக்கல் வேண்டும்,
வெடித்து இரத்தங் கசிந்து நோவெடுக்க
எதையாயினும் போய்க் குத்தவும்,
உதைத்து எதிலும்
காலை நோக்காட்டவும் வேண்டும் நான்.

என்னைத் தனியே விடு -
நான் உறங்கமுடியாதவனாயுள்ளேன்,
ஒரு குழந்தையைப்போல்
கேவிக் கேவி அழவிரும்புகிறேன்.
அழுதலின் சுகத்தை அவாவி நிற்கின்றதென் ஆன்மா.
இன்னும் -
என்னை மூர்க்கமாகப் பிணைத்து வைத்துள்ள
இத் துயரச் சங்கிலியின் கடைசிக் கண்ணி
யாவற்றையும் மிகைத்துவிடும்
சாவாயிருக்க வேண்டுமெனவும் விரும்புகிறேன்.

19970419 இரவு 11 மணி

மலர்களின் பெயரால்

இரண்டு அலக்கு முருங்கையிலை,
 தேங்காய் ஒரு அடலை,
 கொஞ்சம் குறுநெல்,
 செங்கல் மூன்று,
 ஒரு சட்டி- ஒருபானை,
 ஒரு சிரட்டை அல்லது சில துண்டுச் சிராய்கள்,
 சிறு பொறித் தீ
 இவை போதும் -
 கொஞ்சம் குஞ்சுச் சோறு ஆக்க.

சளி பிடிக்கச் சளிபிடிக்கப்
 புழுதித் தெருவெங்கும் உருட்டித்திரிய
 தேய்ந்த பழைய டயர்,
 ஒளித்துப் பிடித்து விளையாட
 பழைய பாழ் வீடொன்று,
 அவர்கள் பொலிஸ் -
 கள்ளனுக்கு ஒரு கோஷ்டி நண்பர்.

பார்த்துச் சோறுண்ண
 செம்மறி மேய்கிற பெரிய்ய வானம்,
 பெரிய்ய சாந்தமாமா,
 கனக்க வெள்ளிகள்.

கறுத்தக் கொழும்பான் மரக்கிளையில்
 ஊஞ்சலொன்று.

பிடிக்கக் கொஞ்சம் தும்பிகள்.
புகையிலை தீத்தி
வேடிக்கை பார்க்கத் தொண்டில் மாட்டிய ஓணான்.

நினைத்துக் கண்காட்டி
ரகசியமாய்ச் சிரிக்க-
புணர்ந்தபடி நிற்கின்ற நாய்ச்சோடி.

எத்தி விளையாட
மழைநீர் தேங்கிய குறுக்கொழுங்கை.

சோடி மாடு செய்ய
பச்சை இளம் தென்னை மட்டை,
அம்மாதொரு சோடியையும்
மேய்ச்சலுக்காய்க் கட்ட
ஒரு வெளி நிறையப்புல்லும்.

நீரில் குழைத்த ஒரு உருண்டைக் களிமண்.
சமைத்த உருக்களை வாட்டவென
மிதமான வெயில் சற்று.

இவை போதும்-
இவைபோதும்,
எனது குழந்தைகளுக்கு இவை போதும்.
விட்டும் நீங்கிப் போங்கள் நீங்கள்,
கூடவே- உங்களது அதி
நவீன போர்த்தளவாடங்களையும்
உங்களோடே கொண்டு சென்றுவிடுங்கள்.

அவர்களின் உலகில்
உங்களின் சப்பாத்துக் காலுகள் பதிய வேண்டா.
அவர்களின் இரவுகளையும்,
படுக்கையில் சிறுநீர் விடும் உறக்கத்தையும்,
களவுகளையும்,
இன்னும் -
பால்யப் பராயத்தையும்
அவர்களுக்காகவும்,
சிரித்த முகத்தை,
கடைசி ஆறுதலாக ளங்களுக்காகவும்
விட்டுவிடுங்கள்.

19970705 இரவு 9 மணி

காவுகொள்ளப்பட்ட வாழ்வு

01.

பழுக்கக் காய்ச்சிக் கிரணத்தால்
சூரியனும் -
அவர்களின் உடலின் போர்வையெங்கும்,
கோலிட்டுக் கறுப்பாக்கியது,
விடாய்தீர்
கிணற்றின் உப்பு நீரையெல்லாம் குடித்துக் கனன்றது.

கலைத்து அவர்களின் கேசத்தைப்
பரட்டையாக்கிய அதே காற்றுத்தான்
கோரத் தாண்டவத்தை குடிசை வாழிடக் கூரையில்
புரிந்தது.

எப்போதாகிலும் பெய்கிற மழையோ
வளத்தை உறுஞ்சித் தரிசாக்கி நிலங்களை
அவர்களின் வாழ்வைப்போலச் செய்தது.

புத்தளத்தின்,
உப்பளக் கரைகள்தோறும் அவர் கண்ணீரே
குவியலாய்ப் போய்ப் படிந்திற்று.

முக்காடிட்ட பெண்கள்
தெருவில் நீர் வண்டிக்காய்க் காய,
கணவன்கள்,
மிக்க ஆழ் கிணற்றில் உவர் நீரை மொண்டு மொண்டு
நெஞ்சில் வலி கண்டு வீட்டில் சுருண்டனர்.

02.

பாட்டிமார்,

கிடத்தித் தம்மடியில் பேரர்களை

ஆண்டகதையும். ஒன்றாய் வாழ்ந்த கதையுஞ்சொல்லி

நீர் மல்கினர்.

உடமைகளை உருவிப் பிடுங்கும் படலத்தே

கழற்ற மறுத்த தோடொரு சோடிக்காய்

பிரம்பு பதம்பார்த்த பிருஷ்டத்தின் வீங்கிய தடத்தின்

நோவு கூறினர் நடுத்தர வயது மாதுகள்.

நாற்பது ஐம்பது வயதுக்காரரோ-

தாம் அவதரித்த செம்மண்ணின்

ஏழுவருடப் புதர் மண்டிப்போன கதையிடை.

பலவந்தத்தில் தம்மைப்

புலம்பெயர்த்து விரட்டுங்கால்

நெஞ்சுக்கு நீட்டப்பட்ட துவக்குக் குழல்களின் முன்

நா எழ நாவெழ- உதட்டைச் செருகிப் பல்லிடை.

உள்ளே குமுறிய. கொந்தளித்த-

வக்கற்ற மக்கள்தம் கோடிக் கோடி அர்த்தம் பொதிந்த

கண்களின் கடைசி மிரட்சியையும்.

இறுக்கிய கைகள் தளர்ந்து நடுவிரலில் நழுவிப் பிரிகையில்

அம்மாந்தர் உகுத்த அடர்நீர்த் துளிகளையும்

மறவாமல் நினைவுகூர்ந்தனர்.

03.

அவர்கள் இன்னும் வாழ்ந்தனர்,
அவர்களில்,
இளைஞர்களும் யுவதிகளும்,
ஒருவர்பால் மற்றொருவர் சர்ப்புற்றனர்.
காதல் கொண்டனர்,
மணவாளன் மணவாட்டியாகினர்,
கலவினர்,
சந்ததி பல்கிற்று-பெருகிற்று.

பக்கவேர் ஓடி வளர்ந்தது விருட்சம்.

04.

காவு கொள்ளப்பட்ட வாழ்வின் எச்சமென்றான
அவர்களின் சந்ததி
பள்ளிவாழ்விழந்து
சுழன்றடிக்கும் கிறவல் தெருக்களில்
எதிர்க்காற்றில்
புழுதியொடு போரிடுவதை நான் கண்டேன்.

05.

காற்றில் பல்லிலைகள் சரசரக்க
நீட்டி நிமிர்ந்து உயர்ந்து நின்ற வலிய பனைகளுக்கு
எல்லாம் தெரியும்.

19970807 இரவு 1மணி

இழந்த காதலை நினைவுகூரல்

இன்று பிறை பார்த்தேன்:
யார் முகத்தில் நீ விழித்தாய்?
பார்த்த விழிமுகத்
திறவாமல்
என்னில் விழிக்கவென்றே காத்திருப்பாயோ?
மறந்து - நானும் ஓர்கண்ம்
அஃதிருந்தேன்.

நீ என்ன செய்கிறாய்?

இரவிலிங்கு நிலவெழுகிறது-
பதுங்கக் குறைவீடும்,
அடர் இருளும், முடுக்கும்,
கிணற்றடியே ஆளின் அரவமாய் அசையும்
அகன்ற இலைக் கதலி வாழையும், கன்றுத் தென்னையும்
அங்கிருந்தும் ஏது பலன்?

நீ என்னடி செய்கிறாய் -
இருளில் வாசலுக்கு வருகிறாயா?
சமிக்ஞைக்காய் நான் செருமச் - சத்தத்தில்
மிக்க களிகூர்ந்து,
பின் பயத்தில் - நிமிடத்தில்
இதயத்தில் என் துடிப்பை அறிக நீயெனக்
கைபற்றி
இழுத்துவைத்துச் செல்லமாய்ப்
'போடா'வென விரட்டி, அகல்கையில்
மறித்துச்
சட்டென்று ஒருமுத்தம் இடுமந்த
என்னுடைய நீ இல்லையடி அங்கும்,
இல்லையடி இங்கும்.

ஆள் அடங்க வெயில் கொளுத்தும் உச்சியில்
என் சத்தமிடும் சைக்கிளோடு,
புழுதி குடித்தபடி அலையவெனத்
திக்கில்லை எனக்கினி.
நாளுக்கு நாள் கூடும் சிகரட்டை
விட்டொழிக்கப் போய்
அடித்துச் சத்தியம் பண்ணி - மீறி
திரும்பத் திரும்பவெனக்
கட்டுண்டு நான் கிடக்க உன்போல்
அடர் சுருள்முடித் தலையுமில்லை.

அதைவிடு.
சொல்லேன் எப்படியிருக்கிறாய்?

கண்ணிமைக்கும் காலத்தின்
நூற்றில் ஒரு பங்குக் கணமாச்சம்
எனை நினைத்தல் கூடுமா நீ?
என் காதலால் நீயிழந்த
தூக்கமும், பசியும் இப்போ பெற்றிருப்பாயே மீள.
உனக்குத்தான் சுற்றமும், சுகமும் சூழ்வொரு
வாசான வாழ்வல்லோ வாய்த்திற்று.

இங்கே யிப்போ--
காற்றில் ஒரு நூறு பளிங்குக் குவளைகள் விழுந்து
உடைந்து சிதறுகின்றனவே-
அது உன் சிரிப்பொலி
ஓம்...
இம் மங்கிய இரவின் மென்னிருளில்
உன் கண்ணாளன் கையணைவில்
துவண்டு ஒருகணம்
கூச்செறிந்து நீ
சிரித்திருத்தல் கூடும்.

காதல்:
எவ்வளவு மோசமானதொரு பொய்-
நீ சொன்ன...

19980101 இரவு 10.30 மணி

அசரீரி
(1998.01.28)

01.

சாவை, எமெநோக்கி இட்டு வருவோர் யாவர்?
இருள் கவிகையில்
நமது முகங்கள் ஏன் கறுத்துப்போகின்றன?

நீவிர் அறிவீரா?

அலைந்து,
அண்ணாந்து, பெரியோரில் நிலைத்த
குழந்தைகளின் மிரளும் விழிகளும்,
வளர்ந்தோரின்
கேள்விகளற்று உறையும்
மெளனத்தின் பின்னான ஊகங்களும்
சொல்வதிலிருந்து:
ஒரு கணம் - கோடி யுகங்களையும் விடப் பெரிதென்று.

பகல் தின்ற சோற்றையும்,
பின்னேரத் தேநீரையும்,
கடைசியாகச் சொல்லிச் சென்ற வார்த்தையையும்
இன்னும்,
பழையது பலதுஞ் சொல்லி - அறைந்து
வாயிலும் வயிற்றிலும் மார்பிலுமாய்
ஓப்பாரியும் ஓசையும்,
அழுது குரல் இழந்து - ஈனஸ்வரத்தில்
முனரும் குழந்தைகளின்
அவலமும் எங்கென்று நாளைத் தெரியும்.
இலந்தை இலைக்கொருவர்,
கடல்த் தண்ணீர், கற்பூரத்திற்கின்னொருவராய்
யாரார் ஓடுவது என்பதுவுந் தெரியும்.

இப்போதைக்கு -
உள்வீட்டில் எல்லோரும் பத்திரமே.
போ.
இனி- ஓசைப்படாது
ஒவ்வொருத்தராய்ச் சயனிக்கலாம். போ,
பழகிய இந்த அவலச்சா
என் செயும் நமை?

02.
இன்னும் சொல்வேன்,
நிச்சயமாக:
சடங்குமுடிவுறச்
சனம் கலைந்த பின்னர்
சூழ்கிற வெறுமையுள்-
சோகம்பீறிட அழுந்தும் இதயத்தோடு.
இயலாமையின் ஆத்திரத்தில்
தலையைச்
சுவரில் முட்டப்போகிறவர்
நம்மில் ஒருவர்தான்.

நீங்கள் இன்னமும் நம்புகிறீர்களா
இந்தத் தெருநாயோ,
நாளையச் சூரியனோ
சாவை விரட்டுமென்று?

19980216 இரவு 10.50 மணி

இத்துயரை எங்ஙனம்
ஒரு பாடலாக்கல் இயலும்?
அவலம் மிகுந் தறுவாயில்
கண்ணீரிலிருந்து கவிதையைப் பிரித்தறிதல்
எத்துணைச் சாத்தியம்,

போருக்கு -
திருகி எறி நீயென்று
உயிரின் கழுத்தையும்,
துவம்சம் செய்யவென்று வாழ்வையும்
காவு கொடுத்தோர் நாம்.

நமது கவிதைகளில்
மடுவத்து அருசையும்,
நிணமும் இரத்தமும் இறுகிக்
கறுப்பாகிக் காய்ந்த நெடியும்
வீசாதா பின்னே?

சப்பாத்துக் கால்களின் கீழ்
உயிர்நிலைகள் நசுங்கியும்,
யோனி சிவந்து குருதி கொப்பளித்தும்,
நேர்ச்சைகள் பொய்த்து
இஷ்டதெய்வங்கள் எல்லோரும்
நிரக்கதியில் விட்டுப் புதினம் பார்க்க
வதைத்தே மரிக்கச்செய்யப்பட்ட ஆன்மாக்களின்:
கனத்தில் காவ ஓண்ணாது - காற்றையும்
முடத்தில் வீழ்த்திய அலறலை,
கடைசி ஈனஸ்வரத்தை
உற்றுக் கேட்டதுண்டா நீங்கள்?

பாமுங்கிணற்றுள்ளோ,
மலக்குழி ஒன்றுள்ளோ,
அன்றில் -
இன்னும் கண்டறியப்படா
புதைகுழி ஒன்றுள்ளோ
எங்கோ
கொன்று வீசப்பட்டவர்களுக்காய்க் காத்திருக்கும்
இனபந்துக்களுக்குச் சொல்லியாற்ற
உங்கள் மொழிகள் வலிவு பெறுமா?

கொலைக்களங்கள் தோறும்
போரிட்டு மாளும் எமது
புத்திர புத்திரிகளது ஓலமும்,
போரின் பெயரால் தெருக்களில்
குண்டுகளாய்ச் சிதறும் அப்பாவிடளின்
ஆசையும், தீராக்கனவுகளும்
ஆவியாய் எழுந்தெம்மைப் பீடியாது
மந்திரித்தே காவல் பண்ணத்
தக்கதோர் பரிகாரி யாரிங்கு?

நமது கவிதைகளிலிருந்து
நாவைத் தொங்கவிட்டலையும் நாயையும்,
இலையான்களின் இரைச்சலையும்
எப்படி விரட்டித் தூரமாக்கப் போகிறீர்?

சொல்லுங்கள் - -
சவம் புதைத்துத் திரும்பித்
தடத்தில்
சூடு ஆறிப் போம் முன்னம்
அனர்த்தங்களின் அடையாளம் அறவேயற்று
கருகிய புள்ளியில் புதிதாய்த் துளிர்க்கவும்,
வாழ்வின்கண் துய்த்துச் சிற்றின்பிக்கவும்,
உதறித் தட்டிச் சாம்பரையும், - மீள
வான்நோக்கித் தாவியெழவும்
நாமெல்லாம் எப்படிக் கற்றுக்கொண்டோம்?

நீங்களே சொல்லுங்கள்...
வாழ்க்கையின் அர்த்தம்தான் என்ன?

19980724 இரவு 11.30 மணி

மீளவும்

பம்பி என்னுள்,
உனது எச்சிலையும் வெளியாக்கி ஓடவிடு:
இந்த உலகம் ஒருகணம் மூழ்கித்
திணறியெழ ஓடவிடு.

உனது உதட்டின் சுவையை
அரும்பர்கள் அறியும்,
அதையும் மறக்கடிக்க மருந்து செய்.
இன்னும் நாசியை அருட்டும் உன் வாசம்
அறுத்தெறி மூக்கை.

முதுகின்பின்,
கோர்த்து இறுக்கிய விரல்களைப் பிரி-
உனது தழுவல்களிலிருந்தென்னை விடுவி,
நெருங்கிய விலாவென்புகளைத் தளரவிடு-
சுவாசிப்பை இலகுவாக்கு.

உலகை,
உனது முத்தமொன்றிற்காய்
எழுதித் தருவதாகச் சொன்னதெல்லாம் பொய்.

பயத்தில் வெளிறிச்
 சோகையடித்த முகத்தை,
 உன் வெளிமூச்சின் உஷ்ணத்தை,
 மார்பில் முனைப்புறும் காம்பின் விறைப்பை,
 எனது நெஞ்சில் அடிக்கும் உன்
 இதயத்தின் துடிப்பை,
 கிறங்கி-
 நிலைகொள்ளமாட்டாது
 விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமாயலையும்
 கண்ணின் மணியொரு சோடியை,
 உன் துவள்வை,
 களைத்த மூஞ்சியை,
 வியர்த்த இமைநெடியை,
 அதிய உச்சக்காதலின் குழுவில்
 மாத்திரைகள் மாறி மாறி
 என்பெயரை நீயொலிக்கும் ராகத்தை,
 முத்தத்தே:
 தின்று- சிவந்த இதழ்களுள்
 இடையீடாய்ச் சிறைப்படும்
 உன் கூந்தல் கற்றையை,
 வஸ்த்திரங்களில் அலையும்
 ஒற்றைச் சுருள்முடியை,
 யாவையும்
 யாவையுமே,
 என்னில் இருந்தும் எடு விலத்தி.

உரித்தை இழந்தபின்னும்
 உனை இன்னும் இச்சிக்கும்
 இழிமனத்தை இழக்க என்செய?

கண்ணுக்குள் நிற்கிற நீ
போ இறங்கி.

என்னை உரிமையிடு,
தயைகூர்ந்து குறுக்கீடுசெய்யாதே-
என் காதலியை
அவள்தன் காதலனாய் மட்டும்
அணைக்கவிடு என்னை.
வாழவும்...

19980725 மாலை 6மணி

நீயிருந்த கருமணியும்
இறுதியில் இட்டு விடைபெற்ற முத்தமும்

அ(02).

ஒரு எலியைப்போல -
ஆம்.
பொறியின்வாயில்
துருவில் கூர் மழுங்கிய பற்களோடு.
உயிரின் கடைசிச் சொட்டையும் -
வாழ்தலுக்காய்ப் போர் நிகழ்த்திச் சிந்துமே - எலி,
அதுபோலத்தான்.

ஆ.

அருவருத்து,
பழங்கடதாசித் துண்டொன்றால்
கிள்ளி -
வால் நுனியில் பிடித்துத்
தூக்கித் தூரமாய்க் கடாசினாய்.
உவந்து, ஊத்தைகளைத் தின்னக் காத்திருந்த
ஊர்க் காசங்களின் மத்தியில்.

விட்டேனா பாரென்று
 கண்களைச் சிலவும்,
 நீயிருந்த கண்மணியைச் சிலவும்,
 மூஞ்சியைச் சிலவும்,
 நெஞ்சம் - அதைப்பிளந்து
 ஈரலின் கலையெடுத்துக் - காலில் இடுக்கி
 காற்றில் எழும்பி அந்தரத்தே
 அங்கிருந்து வீசிவிடச் சிலவும்,
 நீ வீழக் காத்துக் கிடந்தபடி இன்னும் சிலதையும் கண்டேன்.

மலம் தேடி -
 வயிற்றில் துளைபோட்டுக் குடைந்து
 குடல்களின்
 சிக்கைப் பிரித்தபடி பொழுதை மறந்தன சில,
 விரைகளை முழுசாய் விழுங்கியதால் -
 விக் -
 அமுதென்ன, இதுவே கவையென்று இரத்தத்தைப்
 புரையேறக் குடித்துப் புரண்டன வேறு சில.

அனைத்தின் முன்னமும்
 நடை தளரத் தலை கவிழ்ந்தேன்.

ஈற்றில்.

இறுதியாயுனக்கு

இட்டு விடைபெற்ற முத்தத்தை.

சாவென்று போட்டாலும் செத்து மண்ணாமே தவிர

மறந்து ஒரு கணமும் இயங்கச் சம்மதியா மூளையினை ஒன்று:

அதுவும் உன் இஷ்டக் காக்கையொன்று

கொத்திக், குதறி-

பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கிறங்கிய

உமிழ்நீரின் அளவு பற்றியெல்லாம்

கரைந்து பறக்கையில் நான்

அழுதே விட்டேன்.

இ.

பக்கத்து ஊர்தாண்டி,

அடுத்த அதற்கடுத்த ஊர்வரைக்கும்

பொக்கை வாய்க்குள்ளும்

மெல் என்று அவல்கொடுத்தாய் நீ.

காக்கைகளாலான வானத்தை

முதலுங் கடைசியுமாய்

அன்றே கண்டதாக அதிசயித்துப் பேசிக்கொண்டனர்.

அ(01).

இரத்தவாடை போக -
பொறியைத் தீகாட்டி வாட்டி,
மனம்வரச்
சுட்ட கருவாட்டை
பொறியின் தட்டிற் செருகி நீ வைத்தாய்.

(ஈ).

வாழ்தலுக்காய்ப் போர் நிகழ்த்தித்
தன் இறுதிச் சொட்டு இரத்தத்தையும் சிந்திற்று காதல்

உனக்குத் தெரியாததா என்ன?

19980824 காலை 9 மணி

கைசேதம்

தணிக்கைக்குத் தப்பிவந்த செய்தியென்று
எனக்கெதும் தெரியவேண்டாம்.
எவருடைய இரகசியவானொலியையும்
இடைமறித்துக் கேட்டதென்று எதையும் கூறவும்வேண்டாம்.

யாருடைய வெற்றியின் ஆர்ப்பரிப்பிலிருந்தும்,
தோல்விகளுக்கான சாக்குகளிலிருந்தும்
நான் ஒதுங்கியிருக்கவே விரும்புகின்றேன்.
எதிரியென்று -
எவருடைய சாவைத்தொட்டும்
உள்ளூரக் களிகூரும் ஒருத்தன் நானில்லை.

கொலைகளுக்காய்ச் சொல்லப்படுகின்ற
யார்தரப்பு நியாயங்களும் வேண்டாம்.
குடித்து வெறி தீர்த்த உங்கள் சத்ருக்களின் குருதியை
என்மீது கொப்பளிக்காதீர்கள்.

கவலைக்கிடமாகக் காயப்பட்டவர்கள்,
காணமல்போனோர்கள்,
அடையாளம் காணமுடியாது
சிதைவுண்டு மாண்டோர்கள் குறித்தும்
அறியும் ஆர்வம் இம்மியளவும் இல்லை.

தெருக்களில்
அம்பியுலன்ஸ்களுக்கு ஓரமாகி வழி விடுகையிலும்.
அழுகி
வழியெல்லாம் ஒழுக அள்ளிச்செல்லப்படுகின்ற
சடங்களின் தூர்மணம் கருதி-
ஒதுங்கி.

நரகல்பட்டு மூக்கை மூடிப்
பின் ஓங்களிக்க நோகின்றபோதும்
அர்த்தங்களை இழந்த வாழ்வைத்தொட்டும்
அந்தோ என் கைசேதமே என்று
கதறிப் புலம்பவே விழைகிறேன்.

உங்களில் யாருடைய செய்திகளிலும்
இழந்த வாழ்வு பற்றிய
நம்பிக்கையூட்டும் தகவல்கள் இல்லை.
வெறும் இந்து அரேபியக் குறியீடுகளின்
பெறுமதியை விடவும் இழிந்துபோன
சாவின் எண்பெறுமானங்களைப்
பெருக்கிச் சொல்வதில்தான் உங்களுடைய குறியெல்லாம்.

உங்கள் எவருடைய செய்திகள் குறித்தும்
எனக்கு ஈடுபாடில்லை.
நான் எதையும் கேட்கவும் விரும்பவில்லை.

இல்லை
இல்லை
விரும்பவில்லை
விரும்பவேயில்லை.

19981017 காலை 11 மணி

ஈமம்

01.

சிவப்பில் கறுப்பு
அல்லது
மஞ்சளும் சிவப்பும் அரைக்கு அரை கலந்து
தெளித்த வெள்ளை,
அன்றேல் - மென்னீல நிறத்திற்கு கரை கறுப்பில்
எனப்
புள்ளிகள் கோலங்கள்
கோலங்கள் புள்ளிகள்.

ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியாய் இருந்தேன்.

காற்றில் நான் குதித்து
நீந்திச் சிறகை அசைக்க அசைக்கவே
வான் விரிந்து
ஆதி, அநாதி அற்றுப்
பரந்தது.

மகரந்தப் பொடியப்பிக் கால்கள் ஆறாலும்
பூக்களைச் சூலாக்கி
வாணம் வாணமாய் எனது கவிதைகளை எழுதினேன்.

நான் உண்டு கிறங்கிக் கவிபாடும்
தேனின் லாகிரிபற்றி
காய்ச்சிய தேனுண்ணும் மானிடர் அறிவீரா?

நிலா

என் கண்ணொளிரவில் தோற்று:
 ரசமிழந்து போனதாய் பொய்கூறிச்
 சினந்து போட்டுடைத்த கண்ணாடிக் கீலங்களை -
 நீங்கள்தாம் வெள்ளிகள் என்பீர்களே: கண்ணாடிக் கீலங்களை
 பாருங்கள் உற்று
 பதிந்த என் கண்ணின் ஒளியிலல்லோ அவையின்னும்
 சுடருமென்பேன்.
 விடுங்கள் உங்கள் ஆறறிவுக்கு எட்டா.

ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியாய் நான் இருந்தேன்.

02.

பிறகு இது நேர்ந்தது.

எனது சிறகுகள் மங்கிச் சாயம் போகவும்,
 போயவை -
 பொடியாகிக் காற்றில் பறக்கவும்,
 புள்ளிகள் ஒவ்வொன்றாய் கழன்று உதிரவும்,
 கடவது என்று சபித்தார் கடவுள்
 பூக்களில் வேப்பம் இலையரைத்துத் தடவினார்,
 அமுதல்ல விடமென்றார்
 அநீதம் இழைத்தார்.

கால்கள் இரண்டுனக்குப் போதும்:
 அவைபோக நான்கினையும்,
 உன் உணர்கொம்பொரு சோடியையும்
 உடைத்து
 உலைக்கு அடுப்பெரி என்றது காலம்.

03.

இனியென்ன,

வண்ணத்துப் பூச்சியொன்றின் ஆறாத ஆன்மா

பேயாகித் திரிவதாய் ஊர்பேசும்,

கவிபாடும் பேப்பற்றிக் கதைபரவும்,

இரவில்

வெளியிறங்கிச் சிறுநீர் கழிக்கப் பயத்தில்

படுக்கையை நனைப்பர் சிறார்.

வாழையிலை தென்னோலை, கொல்லையில்

கொடியில் அசையும் காய்கிற ஆடை - இவையசைய நானாவேன்.

அன்னையர் பயங்காட்டிச் சோறூட்ட எனையிழுப்பர்

04.

கொடுமை:

ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியாய் இருந்து

செத்து மனிதனாய் ஆதல் கொடுமை.

அதுவும் ஈமத்தை

கடியன்கள் அரிக்கவென்று கௌவி

இழுத்துப்போக விட்டு அதை

மனிதக் கண்கொண்டு காணநேர்தல்

அதனிலும் கொடுமை.

19990405 இரவு 11.10மணி

கூர்ப்பு

எங்கள் ஒவ்வொருத்தரிடமும்
தலா ஆயிரம் ஆயிரம் கதைகள் உள்ளன:
தீய சாவுகள் பற்றியதான ஆயிரமாயிரம் கதைகள்.

அவற்றை ஒருக்கால்
எங்கள் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லநேரும்

அவர்களோ, அவைகள் தொட்டும்
சலிப்புறக்கூடும்.
அகலவிரித்த விழிகளுள் நீர்திரளப்
பாரத்தில் இமைகவிழ
நாங்கள் வாழ்ந்த கதைகளைக் கேட்க
அவர்கள் தயாராக இருக்கப்போவதில்லை.

உணர்ச்சி வயப்பட்டவர்களாக எங்கள் மூத்தோர் தம்
காலச் சாவுகள் பற்றிச் சொல்கையில்
நமட்டுச் சிரிப்போடு நாங்கள்
உறங்கப்போனது போல
எங்கள் கதையும் அவர்களுக்குக் கொட்டாவியை வருவிக்கும்.

மூழ்குண்டு, நாங்கள் தத்தளித்த
இரத்தத்தின் ஆற்றோட்டம்
அவர்களின் காற் கெண்டைக்கும்
கீழாகியே கசியும்.

அனேகமாக -

கூட்புற்று இரத்தம் உறைந்தவர்களாகவும்.

கூச்செறிந்த உரோமங்களுடனுமே

பிறக்கவிருக்கும் அந்தச் சந்ததியின்

ஓவ்வொரு தனியனும்

இன்னும் புதிய கோணங்களில் சாவைச் சந்திக்கும்.

ஆக.

அவர்களுக்கு சுவாரசியமான கதைகளென்று

எங்களிடம் எதுவுமே இருக்கப்போவதில்லை.

எங்கள் முன்னோர்களிடமும் எங்களுக்காக இல்லாதது போலவே

எங்கள் குழந்தைகளிடமும்

அவர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கூறவொன்றும்

ஆச்சரியமிக்க கதைகள் இருக்கப்போவதில்லை

சாவுகள் பற்றியதான.

19990415 இரவு 12.30 மணி

அவன்தன் பெயர்
அவனது ஊர்
அவன் வளர்க்கப்பட்ட சாதி, மதம்,
பிரத்தியேக அங்க வட்சணங்கள்,
அறிதல்கள் எதுவிதவும் இல்லை.

அவன் கொலையுண்டான்.

அகரலத்தின் கொடுங்கரங்கள் அவனின்
இரணத்தை இறுதியாக்கியதற்கும் இப்பால்
அவன் ஆற்றியது பற்றியும்
யாரும் அறிந்தவர்கள் சொல்ல அருகில் இருக்கவில்லை.

அவனது ஓலங்களில் காது '
செவிடான வெளவூல்கள் - மோதிமாண்டன.
முனகல்களை இனமறிந்த நாங்கள் குரைத்துக் கம்மின.

அவன் கொல்லப்பட்டான் -
 தோள்களில் சூட்டப்படும்
 வெள்ளி மினுங்கும் நட்சத்திரங்களுக்காகவும்,
 இடமாற்றங்களைத் தடுத்தல் வேண்டியும்,
 அல்லது
 துரோகியெனக் களையெடுப்பிற்காகவோ,
 இனச்சுத்திகரிப்பு உத்தரவின் பெயரிலோ,
 உள்ளகப் பூசலோ.
 மேலிடத்தின் பணிப்போ,
 இவைகளன்றி-
 வெறிக்கும் மதுவிலோ,
 புத்தி மட்டாக்கும் ஆத்திரத்திலோ,
 கைதவறி, குறிதப்பி
 அது எதுவாயுமிருக்கலாம் -
 அவனைக் கொன்றுபோட்டார்கள்.

கர்த்தாக்கள் விடயத்தில் -
 அன்னார் எனச் சிலரும்,
 இல்லை இன்னார் என வேறுசிலரும்,
 இன்னுஞ்சிலரோ
 அன்னாரும் இல்லை இன்னாருமில்லை
 இனந்தெரியாதோரே என்றனர்.

கருவிகள் பற்றிய கருத்து முரண்களைக் கடந்து
 அதுபற்றிய கவனத்தையெல்லாம் கைவிடுவோம் -
 எப்படியோ
 அவன்தான் கொலையுண்டுபோனானே.

அவனோ. அவனோ
குருதி குமிழியிட்டுக் காய்ந்து உறைய
இரத்தம் போக்கி
சில்லிட்டு விறைத்துக் கிடந்தான்.

இன்னும் இனங்காணப்படாத சடலமாக அவன் கிடந்தான்.

அவனது பெயர் ஊர்.
அவனை வளர்க்கப்பட்ட சாதி மதம்.
பிறப்பின் விஷேஷ அடையாளங்கள்
இவைபற்றி எதுவும்
எதுவுமே தெரியாது.
தெரிந்ததெல்லாம் -
அவனுக்காய் வெடித்து அழுது பீறிடவும்
யராகிலும் இருப்பார்கள் என்பது மட்டுமே.

எல்லோர்க்கும் போலவே.

19990708 இரவு 11மணி

சூரியக் குழம்பும் செத்த சாரைப்பாம்பின் வாலும்

காய்ந்து பதங்கெட்ட ரொட்டித் துண்டது போல்
உலர்ந்து,
ஒட்டிப் பிரியமறுத்தன உதடுகள்.

மயிர எரியும் மணமெடுக்க பிசிர உருகும்,
பிசிர உருக்கி மூக்குத் துவாரத்தாடு
புகுத்திப் புழுதியையும் நாசிச்
சுவரில் அறையும் அனலின் சுழல்.

ஆளுயர நீளநிழல் எனக்குச்
சரிநேராய்க் கீழ் விழுந்து புவியின்
ஆழத் தீப்பாறைக் குழம்பில் உருகிப்போய்
ஒட்டிற்றோ - நிழலையும் இழந்தனம்.

உச்சந்தலை தொட்டு
உள்ளங்கால் வரையும் - ஊடுருவி
பாதணி தாண்டிப் பாப்கிறதே என்ன?
கடைந்து காய்ச்சிய ஈயப்பாகதா?

சாவடியின்,
தீகாலும் தகரக்கூரைக் காப்பரணின் மேற்புறமாய்
நீர் நெளியும்.. கொதி.
அது நெளிந்து பட்ட இடம் பொக்குளித்துப் புண்ணாமோ?
அதைவிடவும்,
படையாளின் கண்உமிழும் தீ தருமோ காயம்.

வெட்கி,
பச்சை சிறமுதிர்த்திச் சருகாய் இலைஇறந்து
சருமமெங்கும்.
சிறவலின் புழுதிமஞ்சள் வாரிப்பூசி
வெய்யிலை
ஊசி ஊசியாய்க் குத்தி நிலத்தில்
வீழ்த்தியெறிந்த தெருமரங்களைக் கண்டேன்.
கிஞ்சித்தும் போய் ஒதுங்கிக் காலாற்ற
நிழலுக்கு விலக்கான மரங்கள்.

முனிந்து, முனிந்து ஊரும் நீள்வரிசை-
அது சாரை-
காற்றில் உயிர்குடித்து ஓடாத செத்த சாரை

கண்ணில் குவிவில்லை பொருமிக்
காட்சிகள் மங்க
எனது தடவைக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

காற்றில் உயிர்குடி நெளிந்து ஓடாத சாரைப்பாம்பின்
வால்நான்.

19900721 மதியம் 1மணி

பத்தாவதும் ஈற்றானதுமான முத்தம

நிலவுக்கு சரிநோ கீழாய்
அவனென்னைக் கிடத்தினான்.

தூர.
மறிப்பட்ட நாய்கள் எழுந்து
ஓடிக் குரைக்கின்றன.

விரலின் நுனி வருடும் மென் ஸ்பரிசங்களில்
உருவேறுகிறேன் நான்.
ஓப்பற்ற அழகிகளின் அங்கங்களை
இருளின்கண் இருந்தும் கொணர்கிறான். - மேயவிடுகிறான்,
எனது பிறப்புறுப்பு இரைகிறது.

நின்று சுழல நிலவும் - அதன்
மையத்தில் பொருந்த என்
குறி விறைத்து நிமிர்ந்தெழுகிறது.
அவனதோ - மண்ணின் ஆழ ரகசியங்களை அறியவோ
மறைகுத்தெனப் புடைக்கிறது.

பிரமிப்புமிக்க தடித்துப் பருத்த ஆணுடம்பு
எச்சிலில் குழைந்து
இறங்கி மறைந்து. ஏறி வெளிப்படுகிறது.
அடர்ந்த சடைத்துக் கருத்த வன் ரோமங்கள்
பூனை மயிரகளை ஒற்றுக்கின்றன.
சரீரமெங்கும் கணமொன்றில் பரவுகிற
கூச்செறிதவின் நீள் நிலையில் - இயக்கம் ஆர்முடுகி
வேகிக்கின்றான்.

என்னில் அவன் அமுந்தக்,
 குண்டியில் உடைந்த சிப்பிக்கீவங்கள் தைக்கின்றன,
 பெருமணல் பதிகிறது.
 குதவாய் ஈரலிப்பில் சிறுமணல் புரள்கிறது.

தினவில் சிக்கி விரை நெறிபட
 திமிறுகிறேன்.
 முத்துகிறான் - பத்து முத்தங்கள்.
 பத்தாவதும் ஈற்றானதுமான: பதிந்த
 நீண்டு இறுதியில் சோர்ந்து மிக்க
 அமுத்தம் ஆர்முடுகிய முத்தம்.
 அத்தோடு பாரமாகி, என்னில் நின்றும் உதிரகிறான்.

இன்னும் என்னதன் விறைப்புத் தளரவில்லை.

கவட்டுள் சூடாகப் பாய்ந்து பிசுபிசுக்கும்
 பாகுத்திரவம் பற்றிக் கேட்க நினைத்தேன்,
 எனக்கேன் சிறுநீர் இப்படிக்
 கட்டியாய்த் தடித்து வெண்மையாய் வருவதில்லை என்றும்...

நான் எதுவும் கேட்கவில்லை.
 இன்னும் என்னதன் விறைப்புத் தளர்ந்திருக்கவில்லை,
 நிலவின் மெல்லொளியில்:
 செத்துச் சோர்ந்து விழுந்திருந்த அவனதை
 தூக்கித் துடைக்கிறான்.
 அதுபற்றியும் கேட்க நினைத்தேன் -
 எது பற்றியும் கேட்க வாய்க்கவில்லை.

முகத்தைச் சந்தித்தல் தவிர்த்துப் பிரிகிறான்.

அற்றைக்குப்பின், என்றைக்குமே அவளை
என்னால் காணல் முடியவில்லை -
நேற்றும் நான் கண்டதெல்லாம்:
அவனது சைக்கிளை உழக்கிப்போன
கைகால் மூக்குவாயுள்ள மயிர் அடர்ந்து சுருண்ட
அவனது குறியைத்தான்.

19990829 இரவு 10.30மணி

என் தம்பியின் வயதொத்தவர்கள்.

புளொரொளிரவைத் தாண்டி
இரவின் இருட்குறுப்புள் புதைந்து வானிலின்றும்
மீள்கிறது மென்பந்து.

வானங்களை விலத்தியோடி
தெருவின் ஊடு பாய்ந்து பிடியெடுக்க ஓடுகிறான் பிள்ளை.
பிடி தவற-
மிகும் ஆவேசத்தில் பந்தை எறிந்து வீச. எகிறிக்
குதித்து. குதித்துப் பின் நிலத்தோடே தவழ்ந்து உருள்கிறது பந்து.

நாங்கள் இரவு உணவு கொள்ள
நகரின் தெருக்களில் நடக்கிறோம்.

தூரம்
சிறார்களின் சீழ்க்கையொலியைத் தணிக்கிறது.
கரவொலி தேய்ந்து எப்போ காற்றில் வெளி சூழ்ந்ததோ?
பிறகு-
சிங்களப் பாடல்,
கொத்துரொட்டிக் கல்லின் ஒவ்வாமைமிக்க ஓசை.

நாங்கள்
சேய்மையை அண்மிக்கின்றோம்.

அடைத்துப்போயுள்ள உணவு வழி இப்போதைக்கு
திறபடாது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.
நிறைய நீர் குடிக்கிறோம்.
குடல்களின் ஊடு நீர் இறங்குவதை
இடையில் ஒருகணம் உணர்கிறோம்.
கடமைக்காகப் பீங்கானை அழைந்துவிட்டு
திரும்ப நடக்கிறோம்.
கடுமையாகப் பசிக்கிறதா - தெரியவில்லை.

இப்போது,
சிங்களப் பாடல், ரொட்டிக்கல்லில் கொத்தும் சத்தம்தேய
வெளியை
கரவொலி சூழ்கிறது.
சீழ்க்கை எழும்புகிறது.

இவர்களுக்கும் என் தம்பியின் வயதுதானிருக்கும்.

நாங்கள் வார்த்தைகளை இழந்திருந்தோம்.
மூச்சுப் பேச்சற்று நடக்கிறோம்..
ஊரிலிருந்து கடைசியாய்க் கிடைத்த
தொலைபேசிச் செய்தி தொடர்பாய் யாரும் பேச விழைந்திலோம்.

“ஊர்ல கடும் தொவக்கு வெடிலாம்”

புளொரொளிர்வைத்தாண்டி
இரவின் இருடகறுப்புள் புதைந்து வானில்நின்றும்
மீள்கிறது மென்பந்து.
வாகனங்களை விலத்தியோடி
தெருவின் ஊடுபாய்ந்து பிடியெடுக்க ஓடுகிறான் பிள்ளை.
இந்தத் தடவை பிடி எடுத்தும் விடுகிறான்.

கரவோசம், சீழ்க்கையொலி
வெற்றி களிக்கும் தழுவல்கள். கைலாகு
ஆளை ஆள் அள்ளித் தூக்கியவிதம் ஆட்டம்.
அவர்களின் உலகை வெற்றிகொண்ட கூப்பாடு...

உளில்-

எனது தம்பிக்கும் இவர்களது வயதுதான் இருக்கும்.

19991107 இரவு 10.45மணி

01.

நான்கு அவனிலும்.
இரண்டு வானுக்குமாக ஆறு வேட்டுக்கள் -

குறிபிசகிச் சுவரில்
ஆழக் குழி விழுத்திப் புதைந்தவை போக - எல்லாமாய்
ஆறுவெடிகள் தீர்ந்த பின்
அவன் சரிந்தான்.

சாறம் அணிந்து சைக்கிளில் வந்த
சிறுவனைச் சொன்னார்கள்.

நான் கண்டபோது:
அவனுடைய தொண்டைக்குழியுள்
உள்வாங்கப்பட்டிருந்த நா உலர்ந்து தவித்தது.
முடிச்சுக்கள் விழுந்த நாவினால்
பேசுந்திறனை அவன் இழந்துபோயிருந்தான்.
அடிநாக்கின் அண்டையில் உட்கார்ந்தபடி
உலகிற்கு அவன் சொல்லவிருந்த கடைசி வார்த்தையையும்
உதைத்து உள்ளே உள்ளே தள்ளிக்கொண்டிருந்தது சாவு.
விழைந்து விழைந்து விழுந்த வார்த்தைகளால்
அவன் தண்ணீர் வேண்டுவதாய் முடிவாயிற்று.
ஒன்றோ இரண்டோ துளிகள்தாம்
பிறகு, களம் அடைத்துக்கொண்டது -
வாய் நிரம்பி,
கொடுப்பு இரண்டின் வழியாயும் ஓடி வழிந்தது நீர் -
சீறிய குருதி ஓடிக் கருஞ்சிவப்பேறியிருந்த மண்ணோ தன்
நிறம் கரைந்தது. நீரும் சிவந்தது,
காற்று முட்டைகளை அது இடவுமில்லை.

பிரிகின்ற பிராணனைப் பின்தொடர்ந்தோ
 வெளியைத் துழாவி அலைந்த கண்கள்
 ஜீவனை இழந்து வானில் நிலைத்தன.
 அகாலத்தைச் சொல்லிப் பரப்ப வெளியெங்கும்,
 சுற்றிப் பறந்தலைந்த காகங்கள் புகைப்படமொன்றுபோல்
 அவன் கருமணிகளில் பதிவாகியிருக்குமோ -
 பிறகு ஒருவர் அதனையும் கசக்கி மூடினர்.
 வெள்ளைப் பழஞ்சாறமொன்றால் அவனையும் போர்த்தி மூடினார்.,
 தலைமாட்டில் தொடங்கிப் பரவிக் கசிந்தது செந்நீ.
 கலவரமான முகங்களிலிருந்து அவன் விடைபெற்றாயிற்று.

இப்போது,
 நிகழ்த்திக்காட்டுகை பற்றிய யோசனைகளுடன்
 அவனைக் கொன்று காட்டுவதற்காய்
 தலத்தைவிட்டும் அகல்கின்றனர் அனேகர் -
 சுற்றி இரைகின்ற இலையான்களை விசிறி
 விரட்டுபவரும்.
 சிவந்த கண்களும், வீங்கிய கன்னங்களுமாயிருந்த
 குரல் கமறியவர்களும் என்னென்ன எண்ணினரோ -
 அனேகர்.

02.

சரியாக விடிகாலைக்குச் சற்றைக்கெல்லாம் பிறகு,
 ஆறு வேட்டுக்கள் -
 நான்கு அவனிலும்.
 இரண்டு வானுக்குமாக எல்லாமாக ஆறேயாறு வேட்டுக்கள்,

19991206 இரவு 10.45

சூனியக்காரியுடனான கவிஞனின் காதல்-

நான்கு வேறு வேறு நாட்கள்:

ஒரு நாள்

பாம்புக்குப் பல்லுக்குக் கீழான பைகளில்
தேளுக்குக் கொடுக்கிறண்டில்.

உயர்நிலைத்த புள்ளியின் எல்லைக்கும் வெளியாகி
ரசமட்டம் ஏறும். இனிக் குமிழ் வெடிக்கும்.
புதிதான பகுதிகளில் இரத்தம் பாயும் தேகம்.

இலட்சோப லட்ச வருடங்களாய்
இரவுகளை வாழ்ந்து - ஒலியாய், ஒவ்வொன்றாய்ப் பாடமிட்ட
வாய்ப்பாட்டை ஒப்புவிக்கிறேன்.
என்னைப் பூராவும் பிரஸ்தாபிக்க மொழியின் போதாமைக்காய்
அதன் சார்பில் நான் வருந்த,
இந்த ஏழைக்குடியானவனுக்காய் இரங்கி,
இராஜமிடுக்கோடு தயை கூர்கிறாய் -
என் பாக்கியம்.

வரண்ட தொண்டை நளைய
மிடராய் விழுங்கி நான்தொடர,
மதமதர்த்த உன் அழகின் செருக்கில்
நம்மிலிருந்து அறுந்தெங்கோ அலைகிறாய் -
அது அலட்சியமேதான். ஆனாலும் நம்பேன்.

காவுகொள் ளப்பட்ட வாழ்வு முதலாய கவிதைகள்

பிற்கொருக்கால் நீயே -
நாக்குளறும் என் மொழியை,
தடுமாறும் வலிவை,
சித்தம் குழம்பிய ஒருத்தனின் சங்கைக்குறைவை ரசிக்கிறாய்.
அதையும் நான் நம்ப விரும்பிலேன்.

இனிவரும் கோடானுகோடி யுகங்களுக்கும்
வெறிவெறி என்றே வெறித்துக் கிடக்கப் போதுமான
போதை நொதித்துக் குமிழியிடும் உன்னது
மென்மஞ்சள் படர் கண்ணிரண்டாலும்
வழிநடாத்தப்படுகிறேன்.

பிறகு என்னையே பேசவிட்டுக் கேட்கிறாய்.
நான் உளறி அது முடிய-
இதற்கா இந்தத் தடுமாற்றம் என்பதாய்ச்
சிரித்து இகழ்கிறாய் -
இப்போது
உன் மங்கியநிற துருவிலைப் பற்களிலிருந்து
மாபிள் பளிங்குகளின் நிறவீனம் பற்றி
ஒருகண மௌனத்தின்போது நினைக்கக் கிடைத்தது.

ஒருவாறு முத்தை உதிர்த்தச் சம்மதித்தாயிற்று -
பேசுகிறாய் -
நான் விரும்பும் பதிலைச் சொல்வதுபோல் அண்மிக்கிறாய்.
எனக்கு இளைக்கிறது.
உடல்வெற்றாகி, எந்நொடியும் காற்றில்
எழும்பிப் பறக்கவைக்கக்கூடிய
ஒற்றைச் சொல்... வேண்டாம் -
அங்கச் சைகையொன்றே பாக்கி.

அண்மித்து, வெகு அண்மையில்
மிக்க சமீபித்த நினையாத சொல்லொன்றில்
பேச்சை மாற்றி
தொக்குநிற்கும் வாக்கியங்களோடு:
நான் பதப்படுத்தித் தகரத்தில் அடைத்துப் பொதிசெய்த மீனான
உடம்பைக் கொண்டவன்.
இற்று மக்கிப்போன வன்கூட்டினன்:
முற்றாய் உயிரேறி எழும்பும் முன்
நீ:
மூச்சின் வெளிக்காற்றிலும் விடம் கலக்கும் நீ
அந்தரத்தே தவியென்று விட்டென்னைப் போகின்றாய்!

காலாகிக் கையாகி தலையாகி ஈற்றில்
தலையின் முடியின் கறுப்புமாகிப் போயே போய்விட்டாய்...

பாம்புக்கு பல்லுக்குக் கீழான பைகளிலும்,
தேளுக்குக் கொடுக்கிரண்டிலும் மட்டுமே விஷம்.

19991104 இரவு 10.37 மணி

இன்னொரு நாள்

பேய்கள் எழுந்தாடின.
எழுந்தன ஆடின.

கிண்டிச் சதைதின்னும் தூர்ச் சாத்தான்
நெஞ்சின் மயானத்தில் புதைத்து நாட்பட்ட
பிணத்தின் அழுகிப் புழுத்த ஊனைக் கிளறி.

பலியிட்ட கல்லின் ஈரம் உலர்ந்து
நாற்றம் விட்டுக் காற்றும் தீட்டுக் கழிந்து கனகாலம்.
ஆனாலும்,
திரும்பப் பலிபீடக் கல்லிலிருந்து உயிரக்கிறது பேய்-
பச்சைக்குருதி நெடியுடன்.

மந்திரம் செபித்து,
உச்சாடனம் செய்து பேய்ஓட்ட விழையாதிருந்தேன்.
பத்திரக் குழையடித்துப் பரிகரித்து
காய்வெட்டிக் கழிப்புக் கழித்துச்
சடங்கேதும் நிகழ்த்திலேன்.

அலைகள் அடங்கித் தணிந்து தூங்கியது
ஊழியின் துவக்க அலையை-
கரையும், கரையின் நெடுந் தெங்கும் மூச்சைத் திணற
ஆர்த்து எழுப்பிற்று.

கரைமணலோ -
நண்டுகளை வெளியுமிழ்ந்து காற்றில் சொரிந்தது.

அலையின் துமி பட்டு
மங்கின நிலவுஞ் சூரியனும் உப்புப் பூத்து.

வளவின்
மூலைகள் நான்கிலும்
காவல்பண்ணப் புதைத்து வைத்திருந்த சீசாக்களை
தோண்டி வீசினேன்.

இடுப்பிலிருந்த அரைக்கூட்டை
அரைஞான் கயிற்றோடு அறுத்துக் கடாசினேன்.

எனது உள்ளைப் பிடித்தே வைத்திருந்த இழுவிசையைத்
தளரென்று விட்டேன்.

தீதாவி வெந்து, தணிந்த மயானம் - நெருப்பு
ஈரலித்துக் காந்தச் சுவாலிக்கிறது.

ஒரு சூனியக் கிழவிபோல்
பொம்மையாய்ச் செய்தென்னை,
ஒவ்வொன்றாய் ஆணியை ஏற்றுகிறாய்
அங்கம் அங்கமாய்.

இன்னும் ஏற்று ஏற்றென நானே காட்ட
ஏற்றுகிறாய், மீதி அங்கப் பாகமெல்லாம் ஆணிகளை.

ஏற்று...
இன்னும்... இன்னும்...
இதோ இங்கும்... அங்கும்...
ஏற்று... ஏற்று...

மந்திரித்து விடப்பட்டவன்
வேறும் எதைத்தான் சொல்வேன் -
நீ ஏற்று.

பிறிதும் ஒரு நாள

இல்லை -
இப்போதிங்கு மழை பெய்யவில்லை.

வானைக் கூறிடவோ! மின்னல்
வெட்டிக் கண்கள் கூசிக் கணமொன்றில்
குருடாகவில்லை.

புழுதி புகையாய்க் கிழம்பி
ஊர் மணக்கவுமில்லை.

முழுக்கச் சாத்தப்பட்ட யன்னலாடு
தூவானந்தட்டி மெய்
சிலிர்த்தல் நிகழவுமில்லை.

கூரைத் தகரக்குழிவுகளில் வழிந்து
நீர்த் தாரை ஓடி
வாசலில் தேங்கவில்லை.

மாரிபெய்ய நிறம் வெளித்த இலைமுதுகின்
பச்சையின் பல்வகைமை அறிந்திலேன்.

விறைத்த அரக்கர்களின் கேசங்களாய் ஓலைகள் பறக்க
தென்னையொன்றும் மழையின் காற்றோடு மல்லுக்கு நிற்கவில்லை.

தேங்கிய பள்ளத்தில் குளித்தொரு காகம்.
தலைகெழித்து உடம்பதிரச் சிலும்பி
வெள்ளை நரைதெரிய நீருணத்தி - தெத்தி
இளகிய ஈரத்தின் பாரத்தோடு மெல்லென வானில்
எழும்பி மிதந்ததா - இல்லவேயில்லை.

நனைந்து கொடுகிப்போய்
தாவாரத்தில் ஓடுங்கி ஒதுங்கிய செவலைக்
கோழியின் கபில அசுசை
நாற்றம் எடுக்கிறதா என்ன?

என்னிரு செவிச்சோனைகளையும் பொத்தி
உள்ளங்கையால் - விலத்தி பொத்தி, பொத்தி விலத்தி
மறுத்தும் அநுமதித்தும் காற்றை,
மழையின் 'சோ'வொலியில் நனைய
விரும்பி விழைகிறவனாய் நானில்லை.

மழையகழ்ந்த குழிகள் தோறும்
புழுதி கரைந்து, புதுநிறத்தை வெறித்தபடி
பார்வைக்கும் புலனுக்குமான
மிக்க குறைந்தபட்சத் தொடர்பும் அற்றவனாய் நானென்ன நின்றேனா?

இல்லையே, யில்லையே -
இப்போதிங்கே
மழையே பெய்யவில்லை என்றல்லவா சொல்கிறேன்.

நாங்கள் இன்னும் நடந்துகொண்டிருக்கிறோம்
மகளிர்க்கான அந்தச் சிறிய கறுப்பு ஒற்றைக் குடைக்குள்
(என்னது தோள்பையினுள் பவுத்திரமாய் இருக்கிறது)
ஒருத்தருள் ஒருத்தர் ஒதுங்கி,
தோளுரசப் பின் தொடையிரண்டும் தான்உரசிக்
கூச்சம் தலையெடுத்துத் தோற்க,
கண்ச்கூட்டின் பொறிபறக்க -
நாகரீகங்களின் எல்லைக்கும் வெகு அப்பாலாகி,
பலவீனமே பலமாக எக்கணத்திலும் -
கரங்களைப்
பற்றிவிடுவேனோ என நானும்,
பற்றிவிடானா என அவளுமாய்
தகிப்புற்று நடக்கிறோம்.

ஒரேயொரு கணம்போதும்...
ஆனாலும் இன்னும் நடக்கிறோம்.
இன்னும்...
இ...ன்...னு...ம்....

இன்னும் ஒரு வேறு நாள்

உனக்கும் எனக்குமான உள்ளூறவின்
நீ கருதுந் தூய்மையினுள்
குண்டொன்று வெடிப்பதற்கு
அண்ணளவாய் நிமிடங்கள் அறுபத்தைந்தின் இப்பால்-
நாம் பேருந்தில் இருந்தோம்.

பேருந்து என்றால் பேருந்து: பருந்தெனப் பறந்து நம்
கணங்களைக் கொத்தி இழுத்துத் தின்றுகொண்டிருந்த

நமக்கு அருகருகான ஆசனங்கள் -
கைச்சந்துகள் இரண்டும்.
காலின் தொடையிரண்டும் சதை நொறுங்கி. நெருங்கி
சூடு ஊடுபாயும்.
உனது வியர்வையின் மணத்தை இவ்வளவு நெருக்கத்தில்
இதற்குமுன்னம் அறிந்ததில்லை நான்.

அங்கங்களின் மீதான தங்களின்
ஆதிக்கத்தை இழந்த சனங்களின் திரள்
புழுக்கம், மனிதவெக்கை.

எனது கால்விரல்கள் உன்னதைத்தேடித் துளாவுகின்றன.
உனது பாதணியின் கால்மறையும் தோலில் நத்தை நான்..
ஒரு தற்செயலை உருவாக்கி
நாடிபிடித்து அறியும் முனைப்பு.

பிதுங்கிய மனிதர்கள்
உன்னை இன்னும் இன்னும் என்னுள் நுழைக்கின்றனர்:
அவர்களுக்கு என் நன்றி.

பருந்துக்குப் பாதி இரையாயிற்று...
தவிப்பு பெருந்தீயாகி மூண்டு பரவுகிறது.
நான் அணிந்துவந்த அழகுமுகம் கிழிந்து உன்முன்,
எனது சாயம் கரைந்து நிஜமாய் வெளுக்கிறது.
நானே நாணும் முகம்...
சொற்களால் தோலுரித்து என் போலியை
நீங்கி நானாய் நான் ஆக -
ஒரு கணம் நாயாயும்,
மறுகணம் பேயாயும்,
அதற்கும் அடுத்து கொடும் பிசாசாயும்
என்னை நீ காண்கிறாய்.

எனது கோரம் தெறிக்கக், கறுத்துச் -
செந்தணலிடை விட்டெறிந்த மென் மலராய்
வாடிச் சுருண்ட உன் முகத்தின்
செத்த பாவங்களிலிருந்தும்,
முகம்நோக்க ஒண்ணாது - கூசி,
அப்பாவித்தனமாய் அலைந்த உன்
நீர் படர்விழிகளில் இருந்தும்
நான் அதைப் புலனுற்றேன்.

நான் கதையை மாற்றி
பேருந்தின் சிறகை வெட்டிவிடப்போவதாய்ச் சொல்கிறேன்.
நீ சிரிக்கிறாய்,
குலுங்கிக் குலுங்கி...
மீளவும் என் கடைவாய்களில்
பற்களை நீளவைக்கிறபடியான சிரிப்பு.

முக்கால்வாசிக்கும் மேல் இன்னும் பருந்துக்கு இரையாய் இட
மனது இடம் தருவதாயில்லை.
நேரத்தைக் கூட்டவென்று இறங்கி நடக்கத் தீர்மானிக்கிறேன் -
நீயும் இயைகிறாய்.
பருந்தின் கூரலகுகளிலிருந்து விடுபட்டாயிற்று.
பேருந்து நிற்கிறது -
தடுப்பில் - நான்சரிந்து உன் கூந்தலை முகர்கிறேன்...
நாய்க்குணமென்பையோ?

பிறகு நடக்கிறோம்,
காற்றுக்குக் கலைக்க
ஆடைகளைக் கொடுத்திருந்தோம்.
தலைமுடி முகத்தில் குலைகிறது,
ஒதுக்கி ஏற்றுகிறாய்.
பிறகும் நடந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

இன்று மழைபெய்யவில்லை.
வெட்டவெளியான வானத்தில் வெள்ளிகள் அரும்பிய
பகலின் கடைக்கும் கடைப்பொழுது.
திக்குத்தப்பியலைந்த செம்மறிகளை மீட்டு,
மந்தைகளை ஓட்டிச் சென்றுவிட்டார் மேய்ப்பார்.
அண்ணார்ந்து வான் பார்த்து “அன்றுபோல் இன்றும்
கொட்டாதா ஒரு பாட்டம்” என்கிறேன்.
இன்று மழைபெய்யாது.

வாகனங்களின் இரைச்சலால் நிரம்பிப்போயுள்ள
இருவரும் பேசுதலற்று நடந்த நாழிகளில் -
இந்த வாகனங்கள் ஓடியது தெருவில்லல்:
என்னுள்தானென்றால் மறுப்பயா?

நடக்கிறோம்.

நான் அடிகளைக் குறுக்குகிறேன்,
நீயறியாமல் நின்று தாமதிக்கிறேன் -
நீயோ, தனியே சிறு தொலைவு பேசி நடந்து, பின்
நிதானித்து நான்வரக் காத்திருந்து சேர்கிறாய் என்கூட.

ஆயினும் என்ன,

இனி உன்வீடு வரும் - தூரம் மிகக் கொஞ்சம்

பிறகு,

பிறிதொருநாள் சொல்லி -

நான் தனியாகி நிற்க நீ நடந்து, ஆள்மறையும் இருளுள் கரைவாய்.

சுழிமையத்தில் தலைகுப்புற வீழ்ந்துபோவேன்.

அது அவதி - அந்தரம் - துயரம்: கொஞ்சம் சுகமேயெனினும்,

இனியும் சகியேன் -

இதனைத் தாண்டியும் பொறுமையின் எல்லையில் புள்ளிகளில்லை.

மனசை மனசாக்கித் துணிந்து -

கேட்க நினைக்கிறேன்...

கேட்கப்போகிறேன்...

இதோ கேட்டும்விட்டேன்....:

நான் உன்னிடமிருந்து

முதன்முறையாக

ஒரு முத்தத்தைப் பெறவேண்டிக் கேட்டேன்.

அப்போது: சரியாக

அறுபத்துநான்கு நிமிடங்களும்,

அறுபது செக்கன்களுமாகி விட்டிருந்தன.

20001112 இரவு 8 மணி

முன்னறிவிக் கப்பட்ட தண்டனைகளின் விதம்

கனிந்த நெருப்பினாலான
கடிவாளங்களைப்பற்றி நினைத்தமாதிரத்தில்
நிழல் விழுந்த இடத்திலெல்லாம் புற்கள்கருகின.

ஊற்று வற்றி
வெடித்த வாய்ப்புடு
விஷஜந்துக்களை வெளியுமிழ்ந்த பூமியின் ஆழத்திலிருந்து
காலிரண்டைப் பற்றிஉள்ளிளுத்து வாங்கப்போகும்
கடவுளின் கைகளை எதிர்பார்த்தபடி கணங்கள் நடுங்கின.

ஒவ்வொரு உணவுவேளையிலும்
அவனது சீப்புக்களில் சிக்காக விடப்பட்டிருந்த
கூந்தலின் இறந்த ஒற்றைஇழைகள்
விரலில் சிக்கி நீண்டன.

பேன்கள் ஊருவதாய்த் திரேகம் நெளிந்தான்.
ஆடைகளில் கறுப்புப் புள்ளிகளாகக்
கண்கள் பொய்சொல்லின.

திரையரங்குகளிலும், பூங்கா
பேருந்து நிறுத்தங்களிலும் அவளோடான அவனின்
பாதங்கள் நொறுக்கிய மணலின் துகள்கள் ஊதி
பெருத்து நெஞ்சைப் பாறைகளாய் அழுத்துவதாக
பிரமையில் அவன் சித்தம் கலங்கிய அன்று
ஆங்கில வைத்தியர்களால் கைவிடப்பட்டான்.

மூக்கும் வாயும் இரத்தம் கக்கிச் செத்துக்கிடந்த
 ஜின்களை வாலாயம்செய்து வைத்திருந்த
 பரிகாரியாரின் மந்திரங்களால் - சென்ற இடத்திலெல்லாம் இவன்காலைத்
 தீயின் சுவாலையொன்று சுற்றுவதிலிருந்து சேமம் தரல் இயலவில்லை.

பூட்டிய குளிப்பறையில் பிறந்தமேனியனாய்
 முழுகநோந்த ஒரு காலைநாளில்
 அதிகம் அறிமுகமான எச்சிலின் குணத்துடன்
 சுரந்த திரவமொன்று
 சுட்டுத் தோலையெல்லாம் வெழுப்பாக்கி
 ரோகமாய் உடல்முழுக்கப் பரவுதல்கண்டு
 திகைத்து அலறினான்.

அன்று இரவிடம்
 அவள் கொடுத்தனுப்பிய கேள்வியொன்றுக்கு
 அவனது இமைமயிர் உதிரத்தொடங்கியிருந்தது.

காற்று தீப்பிடித்து எரியுண்டதற்கும்,
 தவித்த ஒருத்தியின் பெருமூச்சுக்குமான தொடர்புகள் பற்றி
 வதந்திகள் பரவிய காலப்பகுதியில்
 ஆழ்மனமொன்றின் பொசுங்கிய வாசனையை
 அவன்தவிர யாரும் உணர்ந்தாரில்லை.

அவனால் செய்து கொடுக்கப்பட்ட சத்தியங்கள்
ஒவ்வொன்றும் பாம்பு ஒன்றாகி
துவாரங்கள் ஏழின் ஊடும் புருரக் கனவுகண்டு
இரவிரவாய் விழித்திருக்க நேர்ந்தஅன்றின் அதிவிடியலில்
சற்றே அயரக்கிடத்த கொஞ்ச நாழிக்கெல்லாம் -
பின்மண்டையில் ஓங்கிஅடிக்கப்பட்டு கண்களுள் பூச்சி பறக்க
எழும்பிப் பாயில் குழம்பினான்.

காற்று சுழற்றிவீசிய புழுதிமண்ணை
அவளே வாரியள்ளித் தூற்றிச் சாப்பிடுவதாய்
எண்ணி நடுங்கிய அன்று -
அவனது ஆணுடம்பிலிருந்து முதலாவது புழு தெறித்தது.

20001112 இரவு 10மணி

இப்போதுள்ள குறி வந்த கதை

அப்போது

- ஆதாமவன் - விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்திருக்கவில்லை.

அவன் அலைக்கழிந்த பெண்கள்

சாத்தான்களால் சேவகம் செய்யப்பட்ட கனவுலோகத்தில்

நீள்யவ்வன நிலையில்

பிறந்தமேனியராய்த் திரியவிடப்பட்டிருந்தான்.

பராயப்படும் முன் தன்னைப்

பாவித்த ஒருத்தியின் பருத்த இரு

மார்பகங்களின் மேலேயே இன்னும்

உறக்கத்தைப் பழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான்.

குருடனைக் கூட்டிச்செல்லும் தடியாய்த் - தன் விறைத்த
 குறிவழி நடந்தவன்
 இச்சையோடு அது இரையும்போதெல்லாம் புகுந்து
 கனவு விம்பங்களோடு கலவினான்.
 இவனால் வடிவமைக்கப்பட்ட மாப்பகங்களும், யோனிவழிகளும்
 கொண்ட
 கன்னிகையரோடு சுயஇன்பங்கண்டு
 ஸ்கலிதமான சில கணத்திற்கெல்லாம்.
 முறுகித் திரண்டு ஏறிய நரம்புகள் பிரிந்து
 இரத்தந் தணியக் குறி பதிந்தபோது - ஆதாம்
 கனியைப் புசித்து முடித்துவிட்டிருந்தான்.
 வெட்கம்மேவிட அபத்தைப்
 பொத்தி மறைத்தவனாய்க் கிடந்த ஆளை.
 உற்ற கூச்சம் தெளிவித்து விறைத்த ஆண்லிங்கம் -
 அது அவனைத் திரும்ப
 ஆதாமும் அவன் விலாவென்பால் ஏவாளும்
 சிருஷ்டிக்கப்பட்டுக் கனியைத் தின்னத் தலைப்பட
 முந்திய காலத்தில் கனவில் பதிவைத்தது.

ஒரு தடவை -
 அவனால் விபச்சாரியாய் அறியப்பட்ட ஒருத்தி
 அவள் மரணித்த அன்றிரவே.
 புற்றை வெட்டிச் சிகிச்சைக்காய் அகற்றப்பட்ட
 ஸ்தனங்கள் இருந்த இடத்திலெலாம் சீழ்க்கட்டிப் புழுநெளிய
 வந்து -
 சாவைத்தொட்டும் பயங்காட்டி அழுதபோது -
 கதறும் ஒருகுரலை நாங்கள்
 விரட்டி ஊளையிட்டுக் குரைப்பதையும் வெளியில் கேட்டான்.

காய்ச்சல் கண்ட அன்றே-
 ஸ்திரிகளை விட்டும் விரண்டு அலறி
 கனவிலிருந்தும் ஓடிவெளியேறியவன்
 அவளின் ஏழாம்நாள் சடங்குகள் முடிந்து மற்ற அன்று-
 மதத்தலங்களிலிருந்தும்
 மோகினிகளால் மீட்கப்பட்டு,
 திரும்பவும் ஒருக்கால் மார்க்க உபந்நியாசங்கள் அவளை
 அண்டிவிடாதபடி பராமரிக்கப்பட்டான்.

தேறி-

வாலாய்ச் சாத்தான்களை ஏவிக்
 கனவின் உள்ளடுக்குகளை மீள நிரப்பிக் கொள்ள-
 எண்ணற்ற அழகிகளின்
 நக நறுக்குகளையும், சீப்புக்களிலிருந்து
 சிக்கு முடிகளையும் சேகரித்துச் - சேர்த்திக்குச்
 செய்வினை செய்து, புதைத்து
 வாயிற்படிகளின் கீழ் வைத்திருந்த கனவுலோகம்
 பிந்திய நாட்களில் சொர்க்கம் வரைக்கும்
 விஸ்தீரணம் கொண்டிருந்ததாம்.

ஈற்றில் -

வசிய மாந்திரீகங்களைப் பயின்றுகொண்டும்,
 அரையில்
 ஆயிரத்தி எட்டுத் தாயத்துக்களை அணிந்தவனாய்,
 கிண்டிப் பிணங்களை - தீயில்
 இட்டு உருக்கித் தைலமாக்கி
 ஈர்க்கில் தொட்டு அதைத் தெறித்துப் - பெண்ணை
 வீழ்த்தி வயமாக்கத் தலைப்பட்டவனை -
 குறி சிதறக் கடவதென்று
 கடவுள் சபித்தாரென
 இதிகாசம் கூறுகிறது.

இன்னும்,
ஊழியில் பிறக்கவிருக்கும் கடைசி
ஆண்மகன் வரை இருக்கப்போவது
சிதறிய அவனின் குறியின் துண்டே எனவும்
கிளைக்கதை ஒன்று வருகிறது.

20001118 இரவு 12.30 மணி

உன் வியர்வையின் நெடி உறைக்கத் தொடங்கியிருந்த போது

அறுந்துபோகாக் கற்பனையுடனும்,
அளவற்ற பொறுமையுடனும்,
காலநியமங்களுள் கணிபடாதவனாய்
உன்னையே ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

கொதித்த என் மண்டைதான் குழம்பாக
மலைகளில் குமுறிற்று என்று
மூவாயிரம் ஆண்டுகளில் வாழ்ந்த விஞ்ஞானிகள்
கண்டறிந்து கூறினர்.

குளவிகள் கூடுவைத்திருந்த என்
செவிவழி - சரித்திரக் கணக்குத் தொடங்கும்
காலத்திற்குப் பிறகு -
முதன் முதலாய் உனது குரலின் அதிர்வெண்ணுக்குத்
துலங்கல் காட்டியபோது
நான் கண்களைத் திறந்தேன்.
பொழுது - குறும்பகலாய்ப் பின்வாங்கிற்று.

நான் கண்களை திறந்தபோது
எனது இமைமயிர்களில் நூலோடியிருந்த சிலந்திகள்
இழையெறிந்து தாவின எங்கோ.

இப்படியாக

தனது கைகளைப் பற்றியிருந்த பிஞ்சுவிரல்களை
ஆண்டவன் நிராதரவாக உதறினான்

கோடானுகோடி வருச ஆயுளுக்குப் பிறகு

மரணம் தனது மூப்பை:

1421வது ஹிஜ்ரி ஆண்டு ஜமாதுல்அவ்வல் பிறை பதினாலு அதிகாலை

மணி இரண்டுக்கு

ஒரு குழந்தையைக் காவுகொண்டதின் ஊடாய் வெளிக்காட்ட நேர்ந்திற்று.

கடைசிச் சில ஆண்டுகாலமாய்

மண்டைகுழம்பிய மரணத்தின் பிசுதியஅறிவு பற்றியும்,

நரையில் வருகின்ற நாய்க்குணம் குறித்தும்

பரவலாய் எழுத்தொடங்கியிருந்த ஊகங்களை நான்

நம்பவேண்டியாயிற்று.

இறுதியில்,

தொங்கி விறைத்த முகத்தோடு

ஒருவரை ஒருவர் தவிர்த்து வெளியேறிய வைத்தியர்களை

தோல்வி மிகைத்து விட்டிருந்தபோது-

சாவு தனது நாக்கை வீணீர் வடிய வெளியே

தொங்கப்போட்டபடியும்,

அழுக்கு அடைத்த கூரிய நகங்களால் பல்லிடுக்குகளில்

பிராண்டியும்,

கொடுப்புப் பல்லிடுக்கில் நாவைவிட்டுத் தெண்டியும்,

சிக்கியிருந்த மாமிசத்துண்டுகளை

திரும்பவுஞ் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தவண்ணம்- குழந்தையின்

தலைக்குள் பின்புறத்தே, கத்தி வைக்க முடியா இடத்திலொன்றில்

ஒரு புற்றுக்கட்டி வடிவெடுத்து

வேண்டிக் காத்திருந்த சகுனம் வாய்த்தது.

தலைமாட்டில் தன்சக்தி முழுக்கிலும் இழந்து

அழுது வடிந்து கிடந்த தாயாரின் குழறும் மனத்தை,

மன்றாட்டத்தை,

நினைவு பிறழ்ந்த அரற்றலைக் கேட்பதைத் தொட்டும்

அதன் பட்டையுரு ஏந்தியுரு சம்மட்டியுரு எல்லாம்

செயற்றிறன் இழந்து போயின. செவிப்பறை கிழிந்து

சோணைக்கு வெளியே தொங்கியதை

காற்றின் ஒரு புள்ளியில்

குவியலாய் மொய்த்த இலையான்கள் அறியும்.

பலியிடப்பட்ட கொழுத்த எருமைகளும்,
 நோந்து சீலைத் தலைப்பில் முடிச்சுக்கட்டப்பட்ட நாணயக்குற்றிகளும்,
 தத்தமது அர்த்தங்களை முற்றாகவும் இழந்துபோன இந்நாளொன்றில்தான்
 இனபந்துக்களின் பிரார்த்தனையும், வணக்கமும் வழிபாடும்
 வாளை எட்டமுன்னம்
 நாற்றிப்பதினேழு தென்னமர உயரத்தில்வைத்து
 பிய்த்து முகத்தில் வீசியடிக்கப்பட்டபோது
 குழந்தையின் தொண்டைக்குழியில் சிக்கியிருந்த மூச்சு ஒருகணம்
 திணறியது.
 என்றென்றைக்குமாக குழந்தையின் மாப்புக்கூடு
 ஓங்கி விரிந்தது, பின் - சுருங்கிக்கொண்டது.
 அலைந்த கருமணிகள் ஓய்ந்து நிலைத்தன.
 அசைவு அடங்கிற்று.
 ஏகத்திற்கு படர்ந்துபரவி முகத்தில் உறைந்தது புன்னகை.

இப்படியாகக் -
 கோடானுகோடி வருடங்களுக்குப் பிறகு
 தனது மூப்பின் இயலாமையை
 ஒரு இளைத்த குழந்தையிடம் காட்டிற்று மரணம்:
 கிழட்டு மரணம்.

20000816 இரவு 12.35 மணி

விவிலியம் சொல்கிற ஏழாவது அன்று

பழைய கிரந்தங்களின் பழுப்பேறிய பக்கங்களிலும்,
சுவடிகளின் ஓலைக்கட்டுக்களுள்ளும்
இதிகாச நாயகர்கள் பவுத்திரம் செய்யப்பட்டிருந்த காலத்தில்
இது நிகழ்ந்தது.

குடவேறக் கட்டுண்டு கால்மேலாய்
தலையுளெங்கும்
வெள்ளைப்பொறி பறக்க அடிவாங்கி
நாற்புறமும்,
வீடு நாற்பது தள்ளிக்கேட்க
ஆடி, அந்தரத்தே குருதி ஆறு ஓட்டி அலறியபோது -
சிலந்தி வலையின்னியிருந்த வாள்களின் துருஉதிரந்தது.,
கவசங்களுள் கூடுவைத்திருந்த அணிலின் குட்டிகள் கருவில் மரித்தன.,
மண்ணில் வேர்பிடித்த, கொழுத்த குதிரைகள் லாயத்தில்
ஈக்களுக்கு - மறந்த பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன.

குப்புறக் கிடத்திச் சதைநொறுக்கிய காற்குதியின்
நோதெறிக்கும் வேதனையில்
கிட்டித்த பற்களிடை வரண்ட நா துடிக்க
பொய்யை மெய்யாய் இயைந்தானெனவே
மதுவில் தள்ளாடிக் குலையுமவர் ஓய -
காதைப் பொத்தியிருந்த கைகளை விலத்தி
அகற்றியதற்கப்பாலும்
ஒரு காலநீளத்திற்கு காற்றின் செவியுள் இரைச்சல் இருந்தது.

தடுப்புக்காவலில் தான் பராயப்பட்டிருந்த வேளைநாளொன்றில்
 பூள்ளைரோமங்கள் கறுத்துச்சுருண்ட அரையில்
 கடிகண்டு சொறியால் அவதியுற நேர்ந்தபோது
 விரல்களில் நகங்களை இழந்துபோயிருந்தான்.
 குதவாய் தடித்து இரத்தஞ்சொட்டிய காலை - நோக்காட்டில்
 மறியல் மலவறையின் பாதி எழும்பிய சவளரப்
 பிறாண்டி விதியை நொந்தமுதான்.

நிலைக்குத்தாய் ஆறும் - கிடை.
 குறுக்காய் ஒவ்வொன்றுமாய் ஊடறுத்த கறுப்புநிறக் கம்பிகளுள்
 சூரியனின் குதிரை ஏழும் புக அஞ்சும் தடுப்பறையில் குறுகிய
 அவனது
 இறந்த பருவங்களின் சவக்குழியை
 கழுத்தமணிகள் தெறித்துவீழ உழக்கிக்
 கிண்டி மிரண்ட மாடுகளின் கொம்புகள் முறிந்தன.
 இருளோடு மோதி மூர்க்கமாய்க் குரைத்தன நாய்கள்.

கண்களும் வாயும் கட்டப்பட்டு
 கைகால் பிணைக்கப்பட்ட கௌதமரை அவன்
 கனவில் இடறிய மாத்திரந்தொட்டு
 தொடர்ந்தும் தூங்கப்பயந்தான்.

பழைய கிரந்தங்களிலும்,
ஓலைச் சுவடிக் கட்டுக்களுள்ளும்
இதிகாச நாயகர்கள் பவுத்திரம் செய்யப்பட்டிருந்த காலத்தில்
புனையப்பட்ட குற்றங்களைச் சுமந்தவர்களாய் தடுத்துவைக்கப்பட்ட
ஆயிரம் ஆயிரம் குமாரர் குமாரத்திகளின் சமூகத்தில்
ஆண்டவர் எழுந்தருளி அவதாரமேதும் எடுத்திலார்...

அப்போது:
ஆதியில்
ஏழாவது அன்றாயிருந்தது.
இன்னும்...

20010323 இரவு 12.35 மணி

பிக்காசோவின் புறாவை சிங்கம் தின்றமை

சிங்கத்தின் சந்ததி எழுந்தது.

ஆதி பாட்டன் பாட்டியின் குணங்குறிகாட்டி
நாலுசொச்சம் அறிவொடு
சிங்கத்தின் சந்ததி எழுந்தது.

எழுந்தது கையில் ஏந்திய வாள்வீசித் தாண்டவக்
கோலமெடுத்துக் - கோர
வரலாற்றை மீளக்
காட்டிற்று நிகழ்த்திக்.

கபிலவஸ்த்துவின் அரசுகுமரன்
புத்தாபிரானாய்க் கருணைகாட்டப் போதித்துக் காலம்
ஆண்டுகள் பல் நூறை அண்மித்துவிட்டிருந்தகாலை
அன்னையர் -
படுகொலை நிகழ்ந்திரா மனையின்
கடுகொரு கொத்து வேண்டிக் கையில்
அள்ளி ஏந்திய உடலங்கள் தாங்கித் தீவின்
தீயெரியுந் தெருவெங்கும் - வீடாய்
வீடுவீடாய் ஏறியும் இறங்கியும் கொண்டிருந்தனர்.

ஆதி பாட்டன் பாட்டியின் குணங்குறிகாட்டி
அழிவு செய்து எழுந்தது சந்ததி -
முன்பொரு காலத்தில்
பெரிய தாடிவைத்த வெள்ளை
ஆட்டிடமும்.
குட்டி முயலாரிடமும் தோற்ற அதே
சிங்கத்தின் சந்ததி.

20010430

கோழியின் சிறகுகள் வழங்கப்பட்ட மனிதன்

அறியக்- கனவின் உள்ளரங்கங்களை
அவன். அடியெடுத்து வைத்தபோது பூனை குறுக்கறுத்தது.

உதிரந்த இமைமயிர்களாலான பாதை
இன்னும் இதயம் துடிக்கிற உடலங்கள் புதைக்கப்பட்டிருந்த குழிகளுக்கு
இட்டுச்சென்றது.

அப்போதுதான்-

கழுத்துமுறியத் தலைகுத்தாய்

வீசி எறியப்பட்டு அனுகிக்கொண்டிருந்த

தன்னைத் தாண்டி நடந்தான்.

வெடிப்புக்கள் விழுந்திருந்த குழிமேட்டினூடு

கதறும் சிசுக்களை அதட்டும் ஆண்டவனின் குரலைக் கேட்டான்

நூறு நூறு ஆண்டுகளின் நீளம்கொண்ட இரவுகளிலிருந்து

சொட்டி- கண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆற்றின் கரைகளில்

இரத்தம்காயாத கணுக்களில் மொய்த்த எறும்புகள்

பிடுங்கி எறியப்பட்ட இறக்கைகளை நகர்த்திக்கொண்டிருந்தன

அவனது பருவங்களின் அழுது வீங்கியிருந்த முகங்களை
நரகில் செய்யப்பட்ட வேதனைகளின் அறிகுறிகளோடு
எண்ணற்ற ஆணிகளில் கொழுவியிருந்தது காலம்.
புதிதாய்ப் புதிதாய் ஆணிகள் அறையப்படுகின்ற வெளி-
நுழைந்த மறுகணம் நுரைக்கும்படியாய்:
தோல்விகள் பாம்பாகி முற்றிப் பறந்து
நீலம் பாரித்திருந்தது.

உதிர்ந்த இமையின் மயிர்களாலான பாதை முடிகிற இடத்தில்
தன்னை முந்தி விரட்டித் தொடர்கிற கரிய விசர்நாய்களை
இருபத்தியேழின் மடங்கு எண்ணிக்கையில் கண்டான் -

நாய்களுக்கு கனவுகளின் முகம் இருந்தது.

20070910 மாலை 4 மணி

மோகினியின் கையிலிருந்த குழந்தையை வாங்கிய பிறகு...

கணங்களின் முதுகில் அரும்பிய துளிகள் வழிந்தன.
எச்சிலும் வியாவையும் புரண்டு குழைந்த உடலங்களில் வாசனையை
சுவனலோகத்திலும் இதேயாய் உணர்ந்தோம்..

இச்சை தீரா உடலின் ஆழ்பிராந்தியங்களில் நாம்
அலைந்துகொண்டிருந்தோம்.
அனந்தகோடிப் புவிநாட்கள் நம் நொடிக்குள் துடித்தன.

அப்போது மனு சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

ஆவேசம்மிக்க முத்தங்களில் இதழ்கள் தவறி
எழும்பிய சத்தம் வளியைக் காற்றாகச் சுழற்றிற்று-
அதுவே.
பவனஅமுக்கம் என்றாகிக் கடலில் மையங்கொண்டு
வரலாற்றின் வழிதொடர்ந்தது.

கொள்வதும் கொடுப்பதுமாய்ச் சீவனைச் செலுத்தி
நுழைந்துகொண்டிருக்கையில்
எனது சுவாசத்தின் மணத்தை உணர்ந்ததாகச் சொன்னாய்.

முக்கால்வாசி மூடிய இமைக்குள் ஒருங்கி
அதிராந்துகொண்டிருந்தாய் நீ -
உனது விழிகள் வெண்படலத்தால் மட்டுமே ஆனவை.,
மண்டைக்குள் புதைந்திற்று கறுப்புமணி.

பேய்க்கு

சுதையைப் பலியிடுகிறோம்.

உறுப்புகளுள் எரிந்து ஓடிச் சத்தமிட்ட குருதியைப் படையலிடுகிறோம்.

இப்படியாக,

உடலின் ஆழ்வெளியில்

கோடிக் கணக்கில் நரம்புமுடிவிடப் பின்னல்களிலிருந்து

நாம் வெளியேறிட நேர்ந்தபோது:

பார்வையின் காட்டத்தைத் தாங்கிக்க ஒண்ணாது

வெட்கத்தால் - என்

விழிகளை மூடுகிறாய்.

உதிரும் ஏறிய உன்முகம் சிவந்திருந்தது.

சுதைகளில் குடியிருந்த சாத்தான் ஓடிற்று இறங்கி.

பிறகு-

வேறும் ஒரு உலகம் படைக்கப்பட்டிருந்தது.

20011124 பகல் 11மணி

மரபுவழிப்பட்ட இயல்புகள்

சரித்திர ஆசிரியர்களின் பதிவுகளிலோ
குறிசொல்வான் எதிர்வு கூறலிலோ
அவர்களைப் பற்றிய தகவல்கள் இல்லை.
வேதநூல்கள் -
அழிவுக்கால ஆதாரங்களுள் ஒன்றாய்
அக்கூட்டத்தவரின் வருகை பற்றி எச்சரித்திருக்கவுமில்லை.

செவ்வரியோடிக் கனத்த அவர்தம் கண்களில் மதுவின் நெடியிருந்தது.
ஆயுதந்தரித்த கைகளின் இரேகைகள் மறைந்து
இரத்தம் கறை படிந்திற்று .
பிறழ்ந்த பாலுறவுகள் பற்றியும்.
பெண்களின் பிறப்புறுப்பைச் சுட்டுவதாயுமிருந்த அவர்களின்
பேச்சுமொழிக் கொச்சை
எந்த நாகரீகத்திலும் புளங்கியதாய் இல்லை.

அவர்கள் முதலடி வைத்தபோது:
ஈரம் உலர்ந்து வேர்கள் நாவை நீட்டியபடி பூமிக்கு வெளியாகி
அலைந்தன.
அடுத்ததற்கு - இலைகள் மஞ்சள்பாரித்து இருளில் தடுமாறின.
சில்லாறுகளுக்குப் பேச்சு நின்றுபோயிற்று.
வானம் நடுங்கி - வெள்ளிகளைத் தவறவிட்டது.
பொழுதின் வெண் இழைகள் எரிந்து கறுப்பு மீய
ஆயுளுக்குமாய் சூழ்ந்திற்று இருள்.

பிள்ளைகளுக்குப் -

படுக்கையில் சிறுநீர் கழிக்கப் பழக்கிய அவர்கள்:

இன்னும் ஏழேழு தலைமுறைக்கும்

தூக்கத்தை மிரட்டப் போதுமானாயிருந்த தடயங்களைப் பதித்துவிட்டு.

ஒசைப்படாது அழுது தேம்பிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகளின்

அகல விரித்த மிரண்ட விழிகளுக்குள் இறங்கிக் கொண்டார்கள்.

அப்போது நான்:

குழந்தைகளுள் ஒருவனாயிருந்தேன்.

20011128 இரவு 12.05மணி

வலிவு பெறும் கவிதை மொழி

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளைப் பற்றிய ஆய்வுக் குறிப்புக்களைத் தருவோர், எண்பதுகளில் ஈழத் தமிழ்க் கவிதைகள் ஈட்டிய பாய்ச்சலையும், காட்டிய புதிய படிமங்களையும் பார்வை வீச்சுக்களையும் இனங்காணத் தவறுவதில்லை. புதிய நூற்றாண்டின் துவக்க ஆண்டுகளில் நின்று கொண்டு சென்றொழிந்த ஆண்டுகளை மெல்லிய பெருமுச்சுடன் திரும்பிப் பார்க்கிறபோது, எண்பதுகளில் நிகழ்ந்த புதுமைப் பாய்ச்சலுக்கு ஈடானதாக அல்லது அப்பாய்ச்சலை மீறுவதான இன்னொரு தட்பாய்ச்சல் ஈழத் தமிழ்க் கவிதைகளில் நிகழ்ந்துள்ளதைத் துல்லியமாக அவதானிக்க முடிகிறது.

போரும் புலம்பெயர்வும் இழப்பும் நெருப்பும் தொடர்வனதான் எனினும் இவற்றை உள்வாங்கி வெளி எறியும் பாங்கிலும் இவைபற்றிய புரிதலிலும் புதிய தலைமுறைக் கவிகளிடம் ஏற்பட்டு வருகிற மாற்றங்களே இப் பாய்ச்சலுக்கான காரணங்களுள் முக்கியமானது என்று கருதுகிறேன். இந்தப் புதிய, இளைய, ஆனால் பண்பட்ட கவிகளின் வரிசையில் முனைப்பாகத் தெரிபவர் றஷ்மி. அவருடைய கவித்தொகை வெளியாவது நவீன கவிதை தொடர் பான எமது ஆய்வையும் கவனத்தையும் ஆர்வத்தையும் கூர்மைப்படுத்த உதவி புரியும் என்பது என் எண்ணம்.

தொண்ணூறுகளில் புதிய காற்றாக உள் நுழைந்த ஒரு கவிஞர் திரளே எம்மோடு உள்ளது என்பது மிகையான கூற்றல்ல. கிழக்கிலும் வன்னியிலும் கடல்கடந்து மேற்கிலும் என்று இந்தக் கவிஞர் திரள் செழிப்பான முறையில் பெருகி வருகிறது. இவர்களுள் அகிலன், அவ்வை, அஸ்வகோஸ், ஆழியாள், கருணாகரன், திருமாவளவன், நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் போன்றோரின் கவிதைகள் தொகுதியாக வெளியாகி இருப்பதால் கவனத்தைப் பெற்றுள்ளன.

தேவஅபிரா, பாணுபாரதி, றஞ்சனி, லதா போன்ற பலரின் கவிதைகள் தொகுதியாக வெளிவராமையால் உரிய அக்கறையை இன்னும் பெறவில்லை. றஷ்மியின் கவிதைகள் நூலாக வெளிவருவது, அவரோடொத்த ஏனைய பல கவிஞர்களின் நூல் வெளியீடுகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய உளமார்ந்த விருப்பு.

றஷ்மியின் கவிதையியலின் புதுமை அவருடைய கவிதைகளின் இரண்டு முக்கியமான கூறுகளுடாக வெளிப்படுகிறது. ஒன்று, சிக்கலும் எளிமையும் மாறி மாறித் தலைகாட்டுகிற அவருடைய படிமங்களும் உருவகங்களும். இரண்டு, தமிழுக்கு மரபாக இருந்து வருகிற அகம், புறம் என்ற பிரிப்பு நிலைகளை நுணுக்கமாக உடைத்து இரண்டையும் நீக்கமறக் கலந்து விடுவது. இத்தகைய ஒரு கலப்பின்/கலவியின் மூலம்தான் அவருடைய பல கவிதைகள் எந்த வகைப்பாட்டுக்குள்ளும் அடங்காமல் 'அறுந்து போகாக் கற்பனையுடன் அளவற்ற பெற்றுமையுடனும் விறைப்புத் தளராமல் இரையும் குறியாகத்' திமிறிக் கொண்டிருக்கிறன.

காஃப்காவின் உருமாற்றம் (Metamorphosis) கதையில் சம்சா எனும் பாத்திரம் தூக்கத்தில் திடீரென்று பூச்சியாக உருமாற்றம் பெற்றுவிடுகிறது. றஷ்மியின் 'ஈமம்' என்கிற கவிதையில் வண்ணத்துப்பூச்சி, அநியாயவசப்பட்டு, மனிதனாய் மாறிவிடுகிறது. அதைவிட அவலம், அந்த "ஈமத்தை கடியன்கள் அரிக்கவென்று கௌவி/ இழுத்துப் போகவிட்டு/ அதை மனிதக் கண்கொண்டு காண நேர்தல்"

றஷ்மியின் கவிதைகளில் உருப்பெற்று உயிர்ப்பாய் அலைபவன், "இலைகளுக்கு நெய்யிட்டு நிலாவழிந்து வீணாகும் மோகித்த துயர்மிகு கொடும் இரவுகளில் துயருறுபவன்" "இரத்தம் சிந்தி இரங்கும் காதலில் அல்லாடுபவன்" "உரித்தை இழந்தாலும் தொடரும் இச்சை" யுடன் அந்தரப்படுபவன் "படையாளின் கண் உமிழும் தீ" யைப் பார்த்துக் கொதிப்பவன் "யாருடைய வெற்றியின் ஆர்ப்பரிப்பிலிருந்தும், தோல்விகளுக்கான சாக்குகளிலிருந்தும் ஒதுங்கியிருக்க" விரும்புவவன் "எதிரியென்று எவருடைய சாவைத் தொட்டும் உள்ளூரக் களி கொள்ள" மறுப்பவன் எல்லாச் சிக்கல்களுடாகவும் வாழ்க்கையின் அர்த்தம் என்ன என்று தொடர்ந்து தேடலுற்றிருப்பவன். ஈரக் காமத்தில் உழன்று, அகமும் புறமும் அலையெழுப்பிப் புணரப் பிறக்கும் அற்புதமான கவிதைகளின் உரித்தாளன்.

றஷ்மியின் படைப்புலகம் உருவாக்கித் தருகிற அகம், மரபு சொல்வது போலவே இன்பம் நுதலிற்று சுவைப்பில் திளைப்பது. எளிதும், நுணுக்கமான வேறுபாடு எங்கு கிடைக்கப் பெறுகிறதென்றால், சுவைப்பையும், நுதலிய இன்பத்தையும் ஒரு விடுபட்ட உணர்வுடன் அவர் பிழிந்து தருவதிலேயேதான். அகத்துடன் ஒன்றித்தாலும் இந்த அந்நிய உணர்திறன் சாத்தியப்படுகிறது அவருக்கு. அதுபோலவேதான், போர்,

இழப்பு, அச்சம் தரும் சூழல் பற்றிப் புறத்தே நின்று எழுதுகிறபோதும், அப் புறத்துடன் அந்நியப் படாமல் ஒன்றித்து நின்று புறத்தைப் பாடுகிறார். அவ்வகையில் தான் அகம்/புறம் என்ற மரபு சார்ந்த பிரிப்புகளும் பிரிவுகளும் அவருடைய கவிதைகளில் நீர்த்துப் போய் விடுகின்றன. அதனால்தான் அவர் எழுப்புகிற படிமங்களும் (காற்றில் சூழும் வெளி, கவிதையிலிருந்து நாவைத் தொங்கவிட்டு அலையும் நாய், தெருவில் நீர்வண்டிக்காய் காயும் முக்காடிட்ட பெண்கள், மிக்க ஆழ் கிணற்றில் உவர் நீரை மொண்டு மொண்டு நெஞ்சில் வலிகண்டு வீட்டில் சுருளும் கணவன்கள்) கட்டுகிற குறிகளும் (பாம்பு, அசரீரி, சூனியக்காரி, குறி, வண்ணத்துப்பூச்சி) அகம்/புறம் என்ற மரபின் பிரிப்புகளையும் பிரித்துப் பார்ப்பவையாக உள்ளன. தொண்ணூறுகளில் எழுந்தது வளர்ந்த புதிய கவிகள் பலரிடம் இந்த இயல்பை இனங்காண முடிகிறது.

மொழியை உடைத்தும் நெருக்கியும் நொருக்கியும் புதுப்பித்து தருவது றஷ்மியின் கவிதையியலின் ஒரு கூறாக இருக்கிறது புணர்ச்சியில் ஈடுபாடும் பிரிவின்/பிரிப்பின் தேவையும் வாழ்க்கையைப் போலவே கவிதை மொழிக்கும் அவருக்கு முக்கியமாக இருக்கிறது. எழுவாயை தலை கீழாக்குவதன் மூலமும் பயனிலையை சிலவேளைகளில் பயன்றறாக்குவதன் மூலமும் புதிய ஒத்திசைவு ஒன்றைக் கவிதையில் ஏற்படுத்த முயல்கிறார் றஷ்மி. எனினும் இந்த உத்தி எல்லா இடங்களிலும் ஒரு சீராக அமைய மறுக்கிறது. அதன் விளைவாக ஆங்காங்கே கவிதையின் போக்கில் நெருடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. றஷ்மியின் கவிதைகளுக்கான 'தனிக் குரல்' மிகத் தெளிவாகவே ஒலிக்கும் இத் தொகுதிக் கவிதைகளின் படைப்பும் உள்ளுணர்வும் சார்ந்த அடுத்த கட்டப் பரிணாமத்தை மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

ஊக்கத்தையும், படைப்புச் சவாலையும், சிந்தனையையும் தூண்டுகிற கவிதைகளைத் தருகிற புதிய கவிகளின் எழுச்சிக்கு குறியீடாக இருக்கும் றஷ்மியின் கவித் தொகைக்கு இக்குறிப்பை எழுத முடிவது மிகுந்த மகிழ்வைத் தருகிறது. றஷ்மிக்கும், இத்தகைய கவிதைகளைத் தருகிற புதிய கவிஞர்களுக்கும் என்னுடைய மனங்கனிந்த வாழ்த்துக்களும் வரவேற்பும் உரியது. காவுகொள்ளப்பட்ட வாழ்வை எல்லோருமாகச் சேர்ந்து மீட்டெடுப்போம்.

சேரன்

cheran@cheran.net

எக்ஸில் வெளியீட்டகம், புகலிடத்தின் விளைச்சலை களஞ்சியப் படுத்தவென உருவாக்கப்பட்டதுதான். ஆயினும் நாம் எதிர்பார்த்தது போல் அது போதிய விளைச்சலை இன்றும் வழங்கியபாடில்லை. பொதுவாகவே ஈழத்தில் தமிழ் பேசும் இலக்கியர்களிடையே ஆக்கப்பட்டுள்ள இலக்கியங்கள் வளர்ந்துள்ள அளவுக்கு அவைகள் நூல்களாக்கப்படவில்லை. குறிப்பாக ஈழத்து போர்ச் சூழல் ஏற்படுத்திய பொருளாதார நெருக்கடி இதற்கொரு காரணியாகிறது. இந்நிலையில் ஈழத்து இலக்கியங்களை நூல் வடிவமாக்க முயல்கிறோம். அவ்வகையில் இது எம் முதல் முயற்சி.

றஷ்மி - போரும் காதலுமாய் கழியும் ஒரு காலத்தின் தூர்அதிகூட்டம் பீடித்த இளம் கலைஞர். யுத்த சூனியம் சூழ்ந்த சூழலில் அதன் கழிவு நெழிவுகளில் நித்தம் மோதி நிணமாய்க் கரைந்து தப்பிக்க வழிதேடும் கைதி. யுத்தத்தின் அகோரப்பசிக்கு எதுதான் இரையாகவில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் எதை இழப்பது எதைக்காப்பது என அல்லாடி கைவிடப்பட்டவற்றில் இலக்கியங்களும் அடக்கம். பெரிதும் சுயதணிக்கையாகவும் சூழல் தணிக்கையாகவும் இயக்க, அரசு தணிக்கையாகவும் கழிவோடு கழிவாய் கனிந்துகொண்டிருக்கிறது வாழ்வு. இவ் வாழ்வின் எச்சமே இக் கவிதைகள். இன்னொருபுறத்தில் இவரது கவிதைகளில் ஆங்காங்கே எக்ஸில் எழுத்துகளுக்கே உரிய அன்னியமாதல் தன்மை விரவியதாகவும் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

றஷ்மி விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க ஈழத்தின் சமகாலக் கவிஞர்களில் முக்கியமானவர் நவீன ஓவியர். பத்திரிகைத்துறையில் பணியாற்றுவவர். அவரின் கவிதைகள் ஓவியங்கள் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு பரீட்சயமானவை. அவரது கவிதைகளைக் களஞ்சியப்படுத்துவதிலும் தொகுப்பாக வெளிக்கொணர்வதிலும் எக்ஸில் வெளியீட்டகம் பெருமைகொள்கிறது. உங்கள் ஆதரவுடன் எங்கள் பணி தொடரும்.

லக்ஷ்மி

கலைச் செல்வன்

Exil வெளியீட்டகம்

போதும் புலம்பெயர்வும் இழப்பும்
நெதும்பும் தொடர்வனதான் எனினும்
இவற்றை உள்வாங்கி வெளி எரியும்
பாங்கிலும் இவைபற்றிய புரிதலிலும்
புதிய தலைமுறைக் கவிகளிடம்
ஏற்பட்டு வத்கிற மாற்றங்களே
இப் பாய்ச்சலுக்கான காரணங்களுள்
மூக்கியமானது என்று கருதுகிறேன்.
இந்தப் புதிய, இளைய, ஆனால்
பண்பட்ட கவிகளின் வரிசையில்
முனைப்பாகத் தெரிபவர் ரஷ்மி.
அவளுடைய கவித்தொகை வெளியாவது
நவீன கவிதை தொடர்பான
எமது ஆய்வையும் கவனத்தையும்
ஆர்வத்தையும் கூர்மைப் படுத்த
உதவி புரியும்
என்பது என் எண்ணம்.

கால்கொள்ளப்பட்ட வாழ்வு முதலாய கவிதைகள்

எக்ஸில் வெளியீடு